

۹۹

۹۹

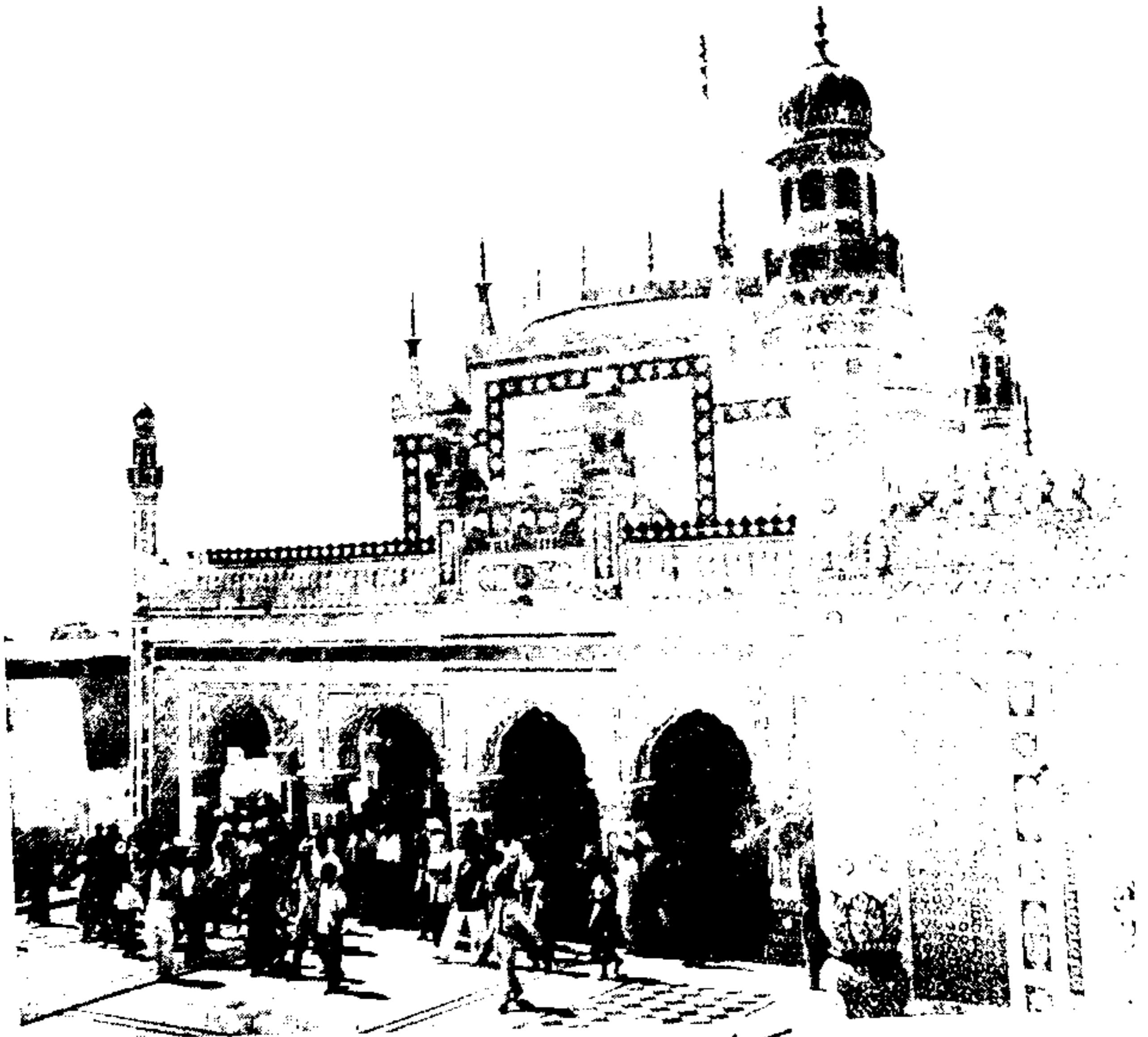

عرفان لطیف

3354

شیراز

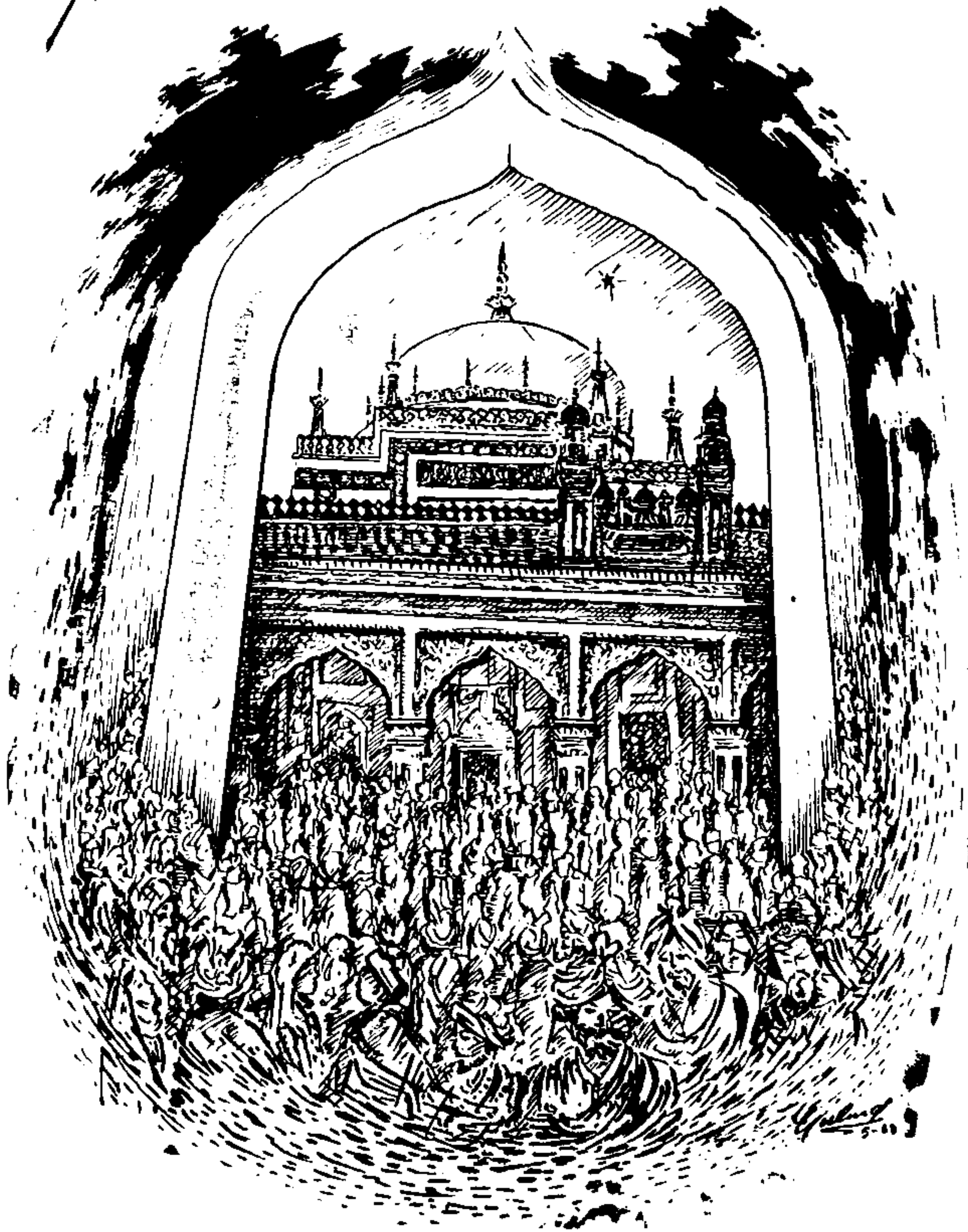

درگاہ شاہ عبدالطیف یتاٹی

عرفان لطيف

شایع کنندہ: محکمہ اطلاعات مغربی پاکستان حیدرآباد

۱۹

~~86522~~

86522

فہرست

مضمون	نمبر
پیغام :- جناب غلام ابی صاحب مہوش	۱
پیش لفظ :- جناب مسرور حسن صاحب	۲
نذرالم عقیدت :- سید بشیر حسین صاحب	۳
شاہ جو عرفان	۴
وحدانیت	۵
رسالت ع	۶

جناب غلام نبی ہیوٹ
وزیر اطلاعات، قانون و پالیسی امور
حکومت آہندو پاکستان۔

پيغام

واديء سنڌ جي سرزمين اسانجي برصغير ۾ باب الاسلام جو درجو رکي ٿي ڇاڪاڻ ته آڳاٽي زماني کانوئي عرب ملڪ جا مسلمان تجارت ۽ تبليغ جي سانگي سنڌ ۾ ايندا رهيا. اهڙيءَ طرح هن برصغير جي ڪفرستان ۾ اسلامي نور جو چراغ سڀ کان اول هن سرزمين تي روشن ٿيو جنهن جا ڪرڻا رفته رفته هندستان جي ڪنڊڪڙڇ تائين پهچندا رهيا.

مسلمان تاجرن جي مسلسل آمدورفت ۽ سندن تبليغ ۽ تجارتي ماڪ ۽ ايمانداري کان متاثر ٿي، هتي جا باشندا اسلام جي دائري ۾ داخل ٿيندا رهيا. انهيءَ اسلامي معاشري ۽ پاڪيزه ماحول هن سر زمين کي ڪيترائي عارف ۽ ڪامل بزرگ عطا ڪيا، جن پنهنجي روحاني تعليم سان هتي جي رهاڪن کي فيضياب ڪيو.

انهن باڪمال بزرگن مان شاه عبداللطيف ڀٽائي جي بلند مقام کي هند ۽ سنڌ جا ماڻهو تسليم ڪري چڪا آهن. اسان جو شاه لطيف نه فقط روحاني علم ۽ عرفان جي دولت کان مالا مال هو، پر پاڻ هڪ نهايت عظيم مفڪر ۽ بلند پايو شاعر پڻ هيو. جنهن پنهنجي فڪر کي پختو ڪرڻ لاءِ عملي تجربن کي ضروري ڄاتو ۽ الهيءَ لاءِ سير وساحت وسيلي جهر جهنگ ۽ جبل ڏوري، واديون ۽ ميدان لتاڙي، سامونڊي ڪنارن تائين پهتي، انهن جي ديس ۾ رهندڙ هر طبقي جي ماڻهن جي زندگيءَ جو عميق نظر سان مطالعو ڪيو. الهيءَ کانپوءِ شاه لطيف عرفان الاهي ۽ روحاني رمزن کي پنهنجي مشاهدي سان مطابقت

ذیہی عوامی داستان ۽ لوڪ ڪھاڻين کي تشبيہ، بڻائي نہایت اعلیٰ معیار جي شعر جي صورت ۾ پیش ڪيو.

جنين مولانا روم جي ڪلام متعلق چيو ويو آهي ته :-

هست قرآن در زبان پهلوي

اهڙي طرح شاه لطيف پاڻ پنهنجي ڪلام جي باري ۾ چيو آهي ته :-

” جي تو بيت پانثيا ، سي آيتون آهين -

نيو من لائين ، ڀريان سندي پار ڏي.،،

شاه صاحب جي بيان مان ظاهر آهي ته [سندس ڪلام ۾ جا بجا آهي آيتون يعني نشانينون ظاهر آهن جي اسانکي پنهنجن جي محبوب حقيقي سان ملڻ واري منزل تائين رسائي سگهن ٿيون - شاه صاحب جي ڪلام کي انهي نقطہ نظر سان ڀرجهڻ ۽ ڀروڙڻ جي ڪوشش ڪبي ته پٽيناً سالڪ کي مالڪ حقيقي جي شاهدي مائڻ ۽ منزل مقصود تي پهچڻ ۾ وڏي مدد ملندي .

شاه صاحب جي ورسيءَ جي موقع تي هرڪنهن سال محڪم اطلاعات جي طرفان مضامين ۽ ڪتابن جي اشاعت وسيلي لطيفي پيغام کي عوام جي هرڪنهن طبقي تائين پهچائڻ جي ڪوشش جاري آهي - هن سال پڻ انهيءَ مقصد سان عرفان لطيف جي نالي هي ڪتاب شايع ٿي رهيو آهي - عرفان لطيف جي مطالع مان معلوم ٿيندو ته شاه لطيف

(ج)

پنهن جي ڪلام ۾ ڪهڙي ريت قرآني آيات جي روشني ۾ اسلامي
فلسفہ حيات جي تبليغ ۽ تشريح ڪئي آهي تاکہ اهو دلڪش شاعرانه
ڪلام، راه حق جي والذہن کي نصب العين حاصل ڪرڻ ۾ هتي ڏئي.
اميد ته عم فان لطيف عوام لاءِ واقعي ڪارائتو ثابت ٿيندو.

غلام نبي ميمڻ

وزير اطلاعات، قانون ۽ پارليمانتي امور
حڪومت مغربي پاڪستان

جناب مسرور حسن خان

تمغہ پاکستان سی۔ ایس۔ پی

کمشنر حیدرآباد ڈویژن .

ڪمشنر هائوس

حيدر آباد

۲۸ مئي ۱۹۶۶ع

پيش لفظ

شاه عبداللطيف ڀٽائي عليه رحمت جي عارفانه ڪلام ۾ زندگي جي هر پهلو جي جهلڪ لهان طور نظر اچي ٿي ۽ قدم قدم تي هو اسانجي رهبري ڪري مشڪلات مان پار آڪاري همت ۽ حوصلو ڏهاري زندگيءَ جي منزل مقصود تي پهچڻ ۾ اسان جي رهنمائي ڪري ٿو.

شاه جي رسالي کي شعر جي ڪسوٽي تي پرڪڻ سان اسان کي آهي ته عجيب ۽ انوکيون خوبيون ۽ جدتون نظر اينديون جن جو مثال هند توڙي سنڌ جي عالي مقام شاعرن جي ڪلام ۾ نه ملندو.

معرفت جا سبق اهڙي ته عام فهم انداز ۾ بيان ڪيا اٿس ۽ تشبيهون خواه استعارا اهڙا ڪم آندل آهن جي هر ڪنهن طبقي جي روزمر زندگي سان واسطو رکڻ لاءِ. ويتر جو لوڪ ڪهاڻين کي پنهنجن جو پيغام پهچائڻ جو وسيلو بنايو اٿس تنهن سندن ڪلام جي مقبوليت ۾ ڪابه ڪسرڪاهه ڇڏي آهي.

واه لطيف ثقافتي ڪاميٽي فيصلو ڪيو آهي ته هر ڪنهن سال هڪ خاص موضوع منتخب ڪيو وڃي، تاکه انهي سال ورسي جي موقع تي جيڪي به مضامين لکيا وڃن يا مقالا پڙهيا وڃن سي انهي خاص موضوع بابت هجن. هن مان مراد آهي شاه جي ڪلام جي هر هڪ پهلو کي اجاگر ڪرڻ

۴ عوام اڳيان پيش ڪرڻ لاءِ موزون طريقو اختيار ڪيو وڃي. چنانچہ هن سال جيڪو موضوع مقرر ڪيو ويو آهي سو آهي ”شاه جي ڪلام ۾

”اسلامي اقدار“

ميجڪم۾ اطلاعات حيدرآباد طرفان سال بسال شاه لطيف جي درسي جي موقع تي خاص اشاعت جون جيڪي روايتون قائم آهن انهن ۾ پڻ مذڪوره مقصد کي پيش نظر رکيو ويو آهي، تنهن ڪري هن ڪتاب (عرفان لطيف) ۾ شاه جي ڪلام کي اسلامي احڪام ۽ قرآني آيتن جي روشني ۾ پيش ڪرڻ جي بهترين ڪامياب ڪوشش ڪئي وئي آهي جنهن لاءِ مان ڊئريڪٽر انفارميشن حيدرآباد کي مبارڪ پيش ٿو ڪريان ۽ آميد اٿم ته هي ڪتاب عوام توڙي خواص وٽ مقبول ثابت ٿيندو.

مسرور حسن خان

ڪمشنر

حيدرآباد ڊويزن.

ذرائع عقيدت

شاه عبداللطيف ڀٽائي جي فيض جو چشمو هن سر زمين بهي بائندن کي سيراب ڪندو رهي ٿو. هن ڪامل عارف جي پيغام کي عوام جي هر طبقي تائين پهچائڻ جي مقصد سان محڪم اطلاعات حيدرآباد جي طرفان سال بسال ورسيءَ جي موقع تي خصوصي اشاعتن جو سلسلو جاري رهندو اچي ٿو.

هن ڀيري فيصلو ڪيو ويو آهي ته ”شاه صاحب جي ڪلام ۾ اسلامي اقدار“ جي موضوع تي سموري توجہ مرکوز ڪري مضامين ۽ مقالا لکايا وڃن. حيدرآباد ڊويزن جي ڪمشنر جناب مسرور حسن خان جي تجويز تي لطيف ثقافتي ڪميٽي جي انهيءَ فيصلي کي نظر ۾ رکندي هتان جي بلند پايو شاعر ۽ اديب، محقق ۽ مصنف جناب محمد خان غني جي هيءَ تصنيف عرفان لطيف بصد عقيدت عوام جي اڳيان پيش ڪجي ٿي.

قابل مصنف قرآني آيات جي روشني ۾ شاه لطيف جا بيت نهايت اثرائتي انداز ۾ پيش ڪيا آهن.

۽ فقط اها ڪوشش ڪيل آهي ته شاه سائينءَ جو ڪهڙو بيت قرآن شريف جي ڪهڙي آيت جو تفسير ٿي سگهي ٿو.

هن ڪتاب جي اشاعت ۾ جناب شاڪر مصطفيٰ اسسٽنٽ ڊائريڪٽر انفرميشن حيدرآباد جنهن محنت ۽ سرجوشيءَ سان معاونت ڪئي آهي ان لاءِ مان مندمن شڪرگذار آهيان.

اميد اٿم ته هيءَ پيشڪش پڙهندڙن کي پسند ايندي.

حيدرآباد

سيد بشير حسين

ڊائريڪٽر انفرميشن - مغربي پاڪستان

۲۸ - مئي ۱۹۶۶ ع

حيدرآباد.

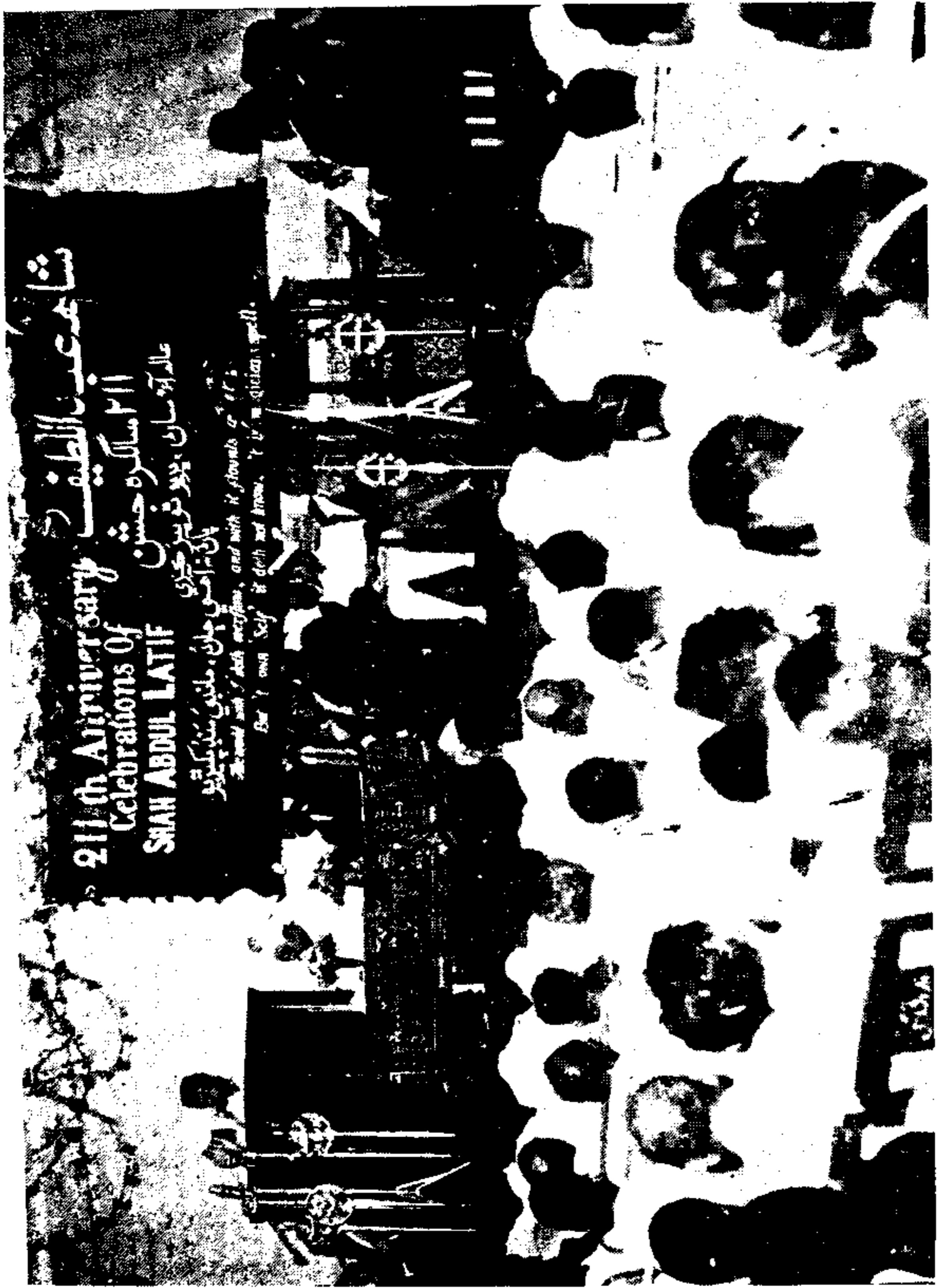
عرفان لطيف

مصنف

محمد خان غني

صدر مملڪت فيلڊ مارشل محمد ايوب خان ۽ وزير قانون مغربي پاڪستان
جناب غلام نبي ميهڙ جي پٽ شاه تي آمد.

صدر مملکت فیلڈ مارشل محمد ایوب خان شاہ لطیف جی ۲۱۱ ورسی جی

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

وحده وائي، چڙهندي چيائين
سو تڙ لنگهيائين جتي هارڪ پڪيا

شاهه جو عرفان

سر تاج الشعرا مهيد عبداللطيف ڀٽائي جو ڪلام بلاغت نظام هونءَ
ته انهن سڀني خوبين سان ڀر آهي جن کي اهل علم شاعريءَ جي
ڪماليت تصور ڪندا آهن. هڪ نقاد جون نگاهون ڪنهن به
شاعر جي ڪلام کي درجه ڏيڻ لاءِ ان ۾ محاسنات، تخريل، سلاست، رواني
تشبيها، استعارن ۽ شاعري جي ٻين وصفن کي ڳوليندڙون آهن. شاهه آهڙيءَ ڏس
۾ هڪ اها منزل ماڻي آهي جنهن تي سنڌي زبان ته ڇڏيو پر دنيا جي
ڪنهن ٻي زبان ۾ سڀني خوبين جي لحاظ سان سندس مقابلي جو ڪلام
شايد ئي ڪو هجي. شاهه هڪ سياح هو. هو ڪڏهن واهڻ ۾ ويٺو ته
ڪڏهن جوڳي ٿي جبل جهاڳيڻين، ڪنهن وقت سمنڊن جو سحر ته ڪنهن
وقت رڻ جو رهواسي، ڪنهن وقت ماروڙن جو مڃاسي ته ڪنهن وقت سناسين
جو ساڻاري. ڪڏهن ڪنڌيءَ ڪاڪ جي ته ڪڏهن ٻٻ ۾ اير.
مطلب ته شاهه عليه الرحمت پنهنجي سير دائرو جو نهايت وسيع رکيو ۽ تنهن مان
ڪين جيڪا معلومات ملي، هاڻ ان مان عبرت جا سبق ڳولي ڪڍيائون.
زمين کان آسمان تائين هاڻ جيڪي ڏٺائون ته ڪين ان ۾ هڪ لئين
تشبوه نظر آئي. شاهه صاحب هاڻ فرمايو آهي ته ۽-

” اڪيون سڀئي ڌار جن سان پسين پرکي “

۽ ان تي عمل ڪندي ڪين هر ڳالهه، هر رانجهن جو نئون راڳ نظر آيو. سندن سڄو ڪلام محاسنات جو مجموعو آهي. دنيا جي وڏن فيلسوفن جو رايو آهي ته محاسنات يعني مصوري يا نقش نگاري شعر جو روح آهي. ته ڪي وري علم جا اڪابر اها راه رکن ڏانهن تڏي شعر جي جان آهي. هاڻ جي اسين شاهه سائين جي ڪلام کي فقط هڪ مٿاڇري نظر سان به ڏسنداسون ته اسانکي پتو پئجي ويندو ته شاهه جي رسالي ۾ اسانکي اهي ٻئي وصفون بدرجهه آتم موجود نظر اينديون.

جيئن ته اڄ اسان کي شاهه جي ڪلام جي ٻين خوبين ۽ خصوصيتن کي ڇڏي فقط هي ڳالهه، نهارڻي آهي ته شاهه جو ڪلام اسلامي اقدار لاءِ ڇا ٿو چوي، ان ڪري اسانکي الهن سڀني ڳالهين کي در گذر ڪرڻو پوي ٿو جيڪي شاهه کي صحيح معنيٰ ۾ عام جي آڏو آڻين ٿيون.

موضوع جي لحاظ سان جي اسانکي اهو ڏسڻو آهي ته هوءَ ائين ئي قبول ڪرڻون پوندو ته سڄي رسالي جو هڪ هڪ بيت، ۽ هر بيت جي هڪ هڪ سٽ ۽ هر سٽ جو هڪ هڪ لفظ ۽ هر لفظ جو هڪ هڪ اکر وحدت جي وائي سان پر آهي. هڪ عام بحث آهي ته شاهه شيعو يا سني، اهو سوال ڪو اڄوڪو نه آهي، پر خود سندن زندگي مبارڪ ۾ اهو سوال سندن اڳيان به اٿارو ويو هو ته پاڻ ان جو جواب ڏنو هوائون آءٌ پنهي جي وچ ۾ آهيان، جواب تي سوال پيدا ٿيو ته انهن جي وچ ۾ ته ڪجهه به نه آهي ته پاڻ جواب ڏنائون ته آءٌ آهيان به اهو ”ڪي ڪين“.

اهو ”ڪي ڪين“ جو جملو خيالن کي ٻئي طرف ڇڪي ٿو، سچن مالڪن ساوڪ جون چار منزلون ٻڌايون آهن شريعت، طريقت، معرفت ۽

حقيقت. پهرين ٽن منزلن مان مٿي جڏهن سالڪ جو قدم چوٿين منزل ۾ پوي ٿو، تڏهن هو ”ڪي ڪين“ تي وڃي ٿو. ۽ جڏهن هو ڪي ڪين ٿئي ٿو، تڏهن ئي هو حقيقت کي سچائي سڀ ڪجهه ٿي پوي ٿو.

صوفي صير مين ۾ جيئن رڳن ۾ ساه
 ما نه ڪري ڳالهڙي جيئن ٻريون پروڙي پساه
 آهس ايءُ گناه جي ڪا ڪري پٿري.
 * * * *

ڏاي ڏکوياءُ ان ڏني راغي ٿيا
 صوفي ٿين ٿيا جيئن ڪين ڪنيائون پاڻ مين.

شاهه عليه الرحمت پاڻ پنهنجي ڪردار سان اهو ”ڪين“ ٿي
 ڏيکاريو.

عام راءِ ۾ شاهه جي مذهب جا ٻه پهلو ٻڌايا ويا آهن، هڪڙو حقيقي
 ٻيو مجازي.

هت ۾ راهن رس هت ۾ رسيون هوت ڪي

ظاهري شريعت جي پابندي پوري ۾ وجد ۾ پنهنجي محبوب سان
 مڪا ميلو، ۽ ميلو ۾ اهو جنهن ۾ خدا جي وحدانيت کان سواءِ ڪين ڪجهه
 ۾ نظر نه اچي ماڻهن کان انهن راز کي لڪائڻ ۾ ئي پاڻ سندن پلر
 سمجهندا هئا. ڇو ته ڪين اهو انديشو هوندو هو ته متان ماڻهو منهنجون رهزون
 پروڙي نه سگهن ۽ وڃي گمراهيءَ جي ڪن ۾ ڪرن. صوفيان اصطلاح ۾

پهرين حالت کي دريغت ۽ اهيءَ کي طريقت ڪري چيو ويو آهي. درحقيقت روح جي ارتقاء لاءِ اهي ٻئي حالتون ضروري آهن جو هڪ حالت ۾ جانب کان جدائي ۽ ٻي ۾ ورن ورق وصال جا .

عرب جي هڪ مجازي عاشق بابت هڪ روايت آهي ته هن کي جنون جي حالت ۾ ڪنهن ڀلاري وٽ آڻي هن کان سوال پڇيو ويو ته هن کي سڃاڻو ٿا؟ جواب ڏنائين ته اڪيون ته منهنجي محبوب جهڙيون اٿس. شاهه عليه الرحمت جي به عشق الاهي ۾ اها حالت هئي، هن کي هر شيءِ ۾ الله جل جلاله جو جلوو نظر آيو ٿي، ڪا به اهڙي ڳالهه نه هئي، جنهن مان سندن اشارو الله ڏانهن ٿئي ويو، الله سان پنهنجي عشق جي اظهار لاءِ پاڻ سنڌ جي قديم عشق ۽ الميه داستان کي به هڪ آڙ بنايو اٿن.

مختصر مطلب ته

پرت مان هڪ ٻي ٻي ڏس تون رسالو شاهه جو
۽ هنئين مان تون هندائج لفظ حق آگاه جو
دل مڃي جنهن کي زبان چئي لفظ ات وهواه جو
بالوقين بهيغام بر حق شاهه عاليجاه جو
قلب جي تسڪين هن ۾ ۽ هدايت جو سبق
داستان حب الوطن ۽ دل جي راحت جو سبق

هن جي دهرايا ته آهن سنڌ جا سڀ داستان
داستان هر ڪنهن ۾ مخفي ٿيو حقيقت جو نشان
ڇا چيم؟ مخفي نه آهي، آه پر سڀ ڪجهه عيان
آه، پتري ذات واحد هنجي تهيلن منجهان
جي پنهل جو ٿو پڄائي، سور سسئي جان کڻي
ته به نظر ۾ آه، هن جي ٿيو مڃي جڳ جو ڏٺي.

محل مومل جيئن ڇڏي سوڍل بنا سڌڪا ڀري
 ٿو تڪي تارا ته ڪڏهن ور ولهي تي ٿو وري
 پانهون پيجل ڪي ٻڌي يا عرض ۽ آڙهون ڪري
 مختصر هر رنگ ۾ ٿي عشق جي آتش ڀري
 لفظ لايلا جا مگر هن جو چنيسر ڪو ٻيو
 سير ۾ سهڻي جوان ڀر هن جو ميهو ڪو ٻيو

سنڌ توڙي سنڌ وارن سان سندس الفت اها
 سنڌ ڪنهن ساعت وساري شاهه آهي ڪانڪا
 لفظ تمثيلون مڙهي ڪم آندائين سنڌ جا
 يعني ٿيو سنڌي زبان ڪي ذات هن جي کان بقا
 داستان حب الوطن ۾ مارئي آندائين مثال
 ڳالهه ڪهڙي کان نه هن جو ويو ڪٿي پهچي خيال

وڙ هيون واڙيون وطن جون جنهن سڀني سارهيون
 ريتيون رسمون اجاگر جنهن ڪري ڏيکاريون
 يا ڪنڊيون ڪاريون ڪڪيون ڪالهن ۾ جنهن ڪوڪاريون
 ڪين وسريون قلب هن جي تان چڱر ۽ چاريون
 حق آهي هن جي الفت ٿي پنهل جي ٻار سان
 عشق تنهنڪي ٿيو وطن جي گل سان توڙي خار سان.

وحدانيت

الله تعاليٰ اسلام کي ئي سڄو مذهب ڪري چيو آهي. انهيءَ مذهب جا اصول ڪهڙا آهن؟ اهي سڀ قرآن ڪريم ۾ نروار آهن ۽ چوڏهن سون ورهين ۾ الله جي انهيءَ پاڪ ڪلام جا ڪيترائي تفسير لکجي چڪا آهن. شاه صاحب عليه الرحمت جي پنهنجي ڪلام لاءِ دعويٰ آهي ته :-

جي تو بيت پانٿيا سي آيتون آهين
نئون لالين پريان سندي ٻار ٿي

جي شاه صاحب پنهنجي بيتن کي آيتون ڪري چوي ٿو ته پوءِ لازمي طرح سان قبول ڪرڻون ٻوڏو ته اهي بيت قرآن شريف جي آيتن ڏانهن اشارو ڪن ٿا يا انهن ۾ ڪن آيتن جو تفسير سمايل آهي. اسين انهيءَ بيت تي اچون، ان کان اڳ اسان کي اسلام جي رڪنن تي به هڪ نگاه ڪرڻي آهي، جن ۾ الله جي وحدانيت ۽ خاتم نبوت حضرت محمد مصطفيٰ صلي الله عليه وسلم جن جي رسالت جي اقرار سان گڏ روزي، نماز، حج ۽ زڪوة جا رڪن خاص چيا وڃن ٿا، پر جي ان کان هڪ قدم اڳتي هليو يا انهن احوالن جو ورق ورائبو ته پوءِ هڪ سڄي مسلمان ٿيڻ لاءِ ٻيا لاتعداد حڪم به نظر ايندا جن لاءِ خود شاه صاحب فرمايو آهي ته :-

روزا نمازون بندگي اي ٻن چڱو ڪم
پر اوڪو ٻيو فهم جنهن سان پسجي پرکي

هتي متان ڪنهن کي غلط فهمي ٿئي ته شاه جي نظر ۾ روزن ۽ نمازن کان بهتر ڪي ٻيا ڪم آهن جنهنڪري انهن روزن ۽ نمازن کي ڇڏي پين (چڱن) ڪمن کي اختيار ڪجي، مگر ائين بلڪل نه آهي. شاه صاحب جو مقصد هي آهي ته صحيح مسلمان ٿيڻ لاءِ روزو نماز ته ضروري آهي پر مسلمان ڪامل ٿيڻ لاءِ انهن سان گڏ ڪي ٻيون ڳالهون به ضروري آهن پاڻ ئي فرمايو اٿن:

وحده لا شريڪ له چئي چواندو آءُ
 فرض واجب سنتون تنهنون ترڪ مپاء
 توبه سندي تسبيح پڙهڻ سان بچاءُ
 سپيريان جي ڳالهڙي هيءَ هنئين سان لاءِ
 لڳاپنهجي نفس کي ڪاسئين راه سونهاه
 ته سندي دوزخ به تو اوڏ ياڻي نه اچي

اسلام بابت شاه جي انهيءَ مختصر نصيحت کان پوءِ ڏسڻون آهي ته ان لاءِ اسان کي قرآن ڪهڙا حڪم ڏنا آهن، جن تي عمل ڪرڻ سان انسان صحيح معنيٰ ۾ مسلمان سڏائڻ جو حقدار ٿئي ٿو ۽ شاه صاحب پنهنجي رسالي ۾ انهن جو تفسير ڪهڙن لفظن ۾ ڪيو آهي.

الله جي وحدانيت لاءِ قرآن اسان کي سيڪاري ٿو ته.

قل هو الله احد، الله الصمد، له لم يلد و لم يولد و لم يكن له كفوا احد
 تون (انهن ماڻهن کي) چو ته هو يعني الله (پنهنجي ذات ۽
 صفات جي ڪماليءَ ۾) هڪ آهي، الله (اهڙو) بي نياز آهي (جو هو
 پاڻ ته ڪنهنجو محتاج نه آهي پر سڀ ان جا محتاج آهن) هنڪي له ته
 ڪو اولاد آهي ۽ له هو ڪنهنجو اولاد آهي ۽ له ڪو ٻيو سندس
 برابر ۽ ۾ آهي.

الهيء وحدانيت جو اقرار ڪو هڪ دفع ڪرڻون نه آهي، پر جيئن
الله تعاليٰ قرآن شريف ۾ فرمايو آهي ته،

و الهڪم اله واحد لا اله الا هو الرحمن الرحيم
(مائوڙو) اوهان جو خدا اهو ئي هڪ خدا آهي. ان کان سواءِ ڪوبه
ٻيو سچو معبود نه آهي (الله) تمام وڏو رحم ڪرڻ وارو ۽ مهربان آهي.

وحده لا شريك له اي هڪڙائي حق
ٻيائي ڪي پڪ جن وڏو سي ورسا

* * *

تثليث يعني ٽن خدائن جي موجودگيءَ جو عقيدو ڪو اڄ جو نه
آهي، ان ڪي جدا جدا مذهبن جدا جدا رنگن ۾ پيش ڪيو آهي ۽ اسلام
جي هيترين واضح حقيقتن هوندي به اهو مسئلو هر زماني ۾ ڪنهن نه
ڪنهن رنگ ۾ ظاهر ٿيندو اچي ۽ ان ڪي آثارن وارن جون اڪيون
قرآن حڪيم جي هن حڪم ڪي باڪل نٿيون ڏسيو سگهن.

ام اتخذوا آلهة من الارض هم ينشرون^۵ لو كان فيهما آلهة
إلا الله لفسدتا فسبحن الله رب العرش عما يصفون^۶

ڇا هنن زمين مان (پٿر سون چاندي پتل وغيره) ڪي جيڪي خدا
ٺاهيا آهن (يعني بت) آهي (ڪنهنڪي مرڻ کان پوءِ) جواري سگهن ٿا،
جي آسمان ۽ زمين ۾ الله تعاليٰ کان سواءِ ڪي ٻيا خدا به هجن ها ته
(زمين ۽ آسمان) ٻئي برباد ٿي وڃن ها، (هو تخت وارو) خداوند انهن
جي (يهوده) ڳالهين کان پاڪ آهي.

ٻئي هنڌ فرمايل آهي ته:

اجعل الا لهته إلها واحدا ان هذاشيء عجاب.

ڇا هنن ڪيترن ئي خدائن کي هڪ خدا ڪري ڇڏيو اها ته
وڏي نرالي تعجب جي ڳالهه آهي.

هندو مذهب ۾ ديوي، شڪتي ۽ ٻڌي انهن ان ڳالهين کي گڏي
خدا سمجهيو وڃي ٿو. موجوده دور ۾ ماده پرست به اهوئي عقيدو رکڻ ٿا.
۽ هنن جو زور به هن ڳالهه تي آهي ته جيڪي آهي سو هتي آهي (مرڻ کان پوءِ)
ڪجهه به نه آهي شاه صاحب انهيءَ تئليث جي بت کي هڪ ئي هٿوڙي
مان ٿوريندي فرمايو آهي ته:

ٽيڏي ٻسي ٽي هوتان آهي هڪڙو.

لقد كفر الذين قالوا ان الله ثالث ثلاثة وما من اله

الا اله واحد ط (القرآن)

بي شڪ آهي ماڻهو ڪافر ٿي چڪا جيڪي چون ٿا ته الله تعاليٰ
تن مان هڪڙو آهي حالانڪ هڪ خدا کان سواءِ ٻيو ڪوبه سڄو
معبود ڪونهي.

* * *

تو جنهن جي تات، تن هن آهي تنهنجي،
فاڌڪروني اذڪر ڪم، اي پروڙج بات،
هت ڪاتي ڳڙ وات، پڇڻ پر پرين جي.

الله جو ارشاد آهي ته مونکي هر حالت ۾ ياد رکڻ جي اوهين مون
کي ياد رکندا ايندا ته مونکي به اوهان جي يادگيري اوتروڻي رهندي.
شاه صاحب ان لاءِ فرمائي ٿو ته:

اڪر پڙهه الف جو ورق سڀ وسار
اندر تون آچار بنا پڙهندين ڪيترا

ان تي تاڪيد ڪندي چيو ويو آهي ته:

جيئن جيئن ورق ورائين تيئن تيئن ڏٺو ڏوه
تنهن ڪهڙي ڪيو ڪوه جنهن رهائي رهيو نه سپرين

مطلب صاف آهي ته خالي زبان سان الله الله چوڻ ڪافي نه آهي
پر ان لاءِ قلب جي حضوري به ضروري آهي يعني جنهن وقت الله جو نالو
ونجي، ان وقت قلب به ان ڏانهن ڇڪجي وڃي جي قلب جي حضوري
نه هوندي ته

پڙهيو تا پڙهن ڪڙهن ڪين قلوب هر
هاڻا ڏره ڇڙهن، جي ورق ورائن وٿرا.

* * * * *

پڙهيو پڙيجهه سبق انهم سور جو
ميم رکجهه من هر الف تنهن اڳيها
چتا چوريجهه اها لات لطيف چئي.

الله جي وحدانيت جو اقرار ڪندي چيو ته:

تون چؤ الله هڪڙو وائي بي م سڪ
سوئي لکيو لڪ سچو اڪر من هر

چئي تون الله هڪڙو وائي بي وسار
تن هر نند تنوار سدا سپرين جي

شاهه عليه الرحمت انهيءَ موره شريف جي تفسير سان ئي پنهنجي ڪلام
جي ابتدا ڪندي فرمايو آهي ته:

اول الله علوم اعليٰ عالم جو ڌڻي
قادر پنهنجي قدرت سين قائم آهي قديم
والي واحد وحده رازق رب رحيم

سوساراه سچو ڏئي چئي حمد حڪيم
ڪري پاڻ ڪريم، جوڙون جوڙ جهان جون

مٿان ڪا وچ ۾ وڻي پوي ته ان لاءِ شاه ٻين سڀني سون ۾
ڪنهن ۽ اشارن ۾ ته ڪٿي صفا ڪايل لفظن ۾ انهيءَ تند ڪي
تنواريندو اچي، فرمائي ٿو

ڪيو مطالعو مون هو جو ورق وصال جو
تنهن ۾ تون ئي تون ئي لات نه لفظ چيتري
جي مون پڙهيو پاڻ لاءِ سبق سابق جو
نهنين سچاڻم پانهنجي لئس جو اهو
جت عرفان اصل ۾ ئي روحن روز ڪيو
وري ورق پيو گڏيم وي وصال جو

رسالت

الله جي وحدانيت جي اقرار کان پوءِ اسلام جو مکيه رڪن
ختم المرسلين حضرت محمد مصطفيٰ صلي الله عليه وسلم جن جي رسالت جو
اقرار آهي جنهن لاءِ مٿي ڏنل بيت ۾ شاه فرمايو آهي ته:

ميم رڪجاه من ۾ الف تنهن اگاه
چتا چوريچاه اها لات لطيف چئي

ميم جو اشارو هڪ مبهم اشارو آهي تنهنڪري شاه ڪايل لفظن
۾ چيو آهي ته:

وحده لا شريك له جن اتو مين ايمان
تن مچيو محمد ڪارڻي قلب سان لسان
او فائق هر فرمان اوتڙ ڪنهن نه اولهه

الله تعاليٰ جو ارشاد آهي ته: وما ارسلنا من رسول الا ليطاع باذن الله
۽ مون جيڪو رسول موڪليو سو انهيءَ لاءِ ته الله تعاليٰ جي حڪم
سان ان جو چوڻ مچيو وڃي۔

شاه ان جي تفسير ۾ چيو آهي ته:

جوڙي جوڙ جهان جي، جڏهين جوڙيائين
خاوند خاص خلقي محمد مڪائين
ڪلمون ڪريم تي چتو چاڀائين
انا مولاڪ و انت محبوبي ائين آڏائين
ڏکي ڏنائين پئي سرائون سيد چئي

”ڏکي ڏنائين پئي سرائون سيد چئي“ جي الله تعاليٰ حضور
رسول ڪريم صاعم جن کي هن جهان جو شفيع بنايو ته هن جهان لاءِ به
اهو حڪم فرمايو ويو ته:

و من يشاقق الرسول من بعد ما تبين له الهدى ويتبع غير
سبيل المؤمنين نوله ما توالي و نصله جهنم وساءت مصيراً۔

جيڪو به سڀي وات جي ڪاٺي کان پوءِ وري به پيغمبر جي (حڪم
جي) خلاف هلي ۽ مسلمانن جي رستن کان سواءِ ٻيو رستو وٺي (ته) آ
ان کي انهيءَ رستي تي هلڻ ڏيندس ۽ (آخرت ۾) انکي دوزخ ۾
وجهندس، اهو (دوزخ) نهايت پري جڳهه آهي۔

حضور رسول ڪريم صلي الله عليه وسلم جن جي بعثت ڪي شاه صاحب
سارنگ جي تشبيهه ۾ پيش ڪيو آهي. ان جو هڪ خاص سبب اهو
آهي جو جتي به برسات نه پوندي ته اتي صفا سچ پيئي واکا ڪندي.
دنيا جو اهو دؤر جنهن ۾ حياءُ شرم اخلاق ۽ امن نه رهي ته پوءِ ان
جي مشابهت ۾ ذڪر جي دؤر وانگر ٿي وڃي ٿي. نبوت جي مبارڪ
دور کان اڳ دنيا جي حالت به اها ٿي چڪي هئي، جنهن لاءِ هڪ
نقشو هي به چٽيل آهي ته:

اٺويهين انڌوڪار، آيو عمر ڪوٽ ۾
مرم ويو ماڻهن مان، پر يا بري ٻار
ٿيو نفس نجس جو، هر ڪو تابعدار
عيب نه آهي انهن ڪي، سر تي بديءَ ٻار
انه الله عليهم بذات الصدور، وارينون نه ويچار
چاڻي چاڻهار ته لنگهيا حد حياءُ جي
هاجان هيڪاري، وڌي ويا ويهين ۾
ڪنهنجي قلب ڪينهڪي، توبه، تنواري
ظلم ضعيفن تي، جام ٿيو جاري
جهيڙن ۽ جنگين جون، چٽنگون چوڌاري
عمر امارو هڪڙو، مهڻن پيو ماري
پيڻن ڪي بچڙو ڪيئون، ڏيئي نه تن ڌاري.
”لا يزنهن ولا يقتلن اولادهن“ جن اچي اچاري
انهن تي به انهن جو، جور ٿيو جاري
سوڌي صفا وات کان، امراءِ ٿيا عاري
سار نه تن ماري، عورت جي اخلاق جي

الله تعالیٰ جلشائے حضور رسول کریم صلعم جن جي لاء جي

”انا ارسلناك بالحق بشيرا ونذيرا ولا تسئل عن اصحاب الجحيم .

(مون توکي (مسلمانن کي) خوشخبري ڏيڻ وارو ۽ (ڪافرن کي)

ڊيچارڻ وارو ڪري موڪليو ۽ دوزخين جي ٻچا توکان نه ٿيندي)“

فرمايو آهي ته ماڳئي وقت

انا ارسلناك الا رحمة للعالمين

يعني مون توکي دنيا لاءِ رحمت ڪري موڪليو

جو حڪم ۽ روز روشن جي طرح ظاهر آهي ۽ بارش ۽ الله تعالیٰ

جي رحمتن ۾ شمار ٿئي ٿي .

قرآن ڪريم ۾ رسالت کي کليل لفظن ۾ الله جي رحمت ۾ آڻي

ٻڌائي ٿو .

والله انزل من السماء ماء فاحيا به الارض بعد موتها

۽ الله تعالیٰ ئي آسمان مان هاڻي وسايو، هو جيڪا زمين مري

چڪي هئي، ان کي جيئرو ڪيو .

پيو حڪم آهي ته:

الذي جعل لكم الارض فراشا والسماء بناء وانزل من السماء

ماء فاخرج به من الثمرات رزقا لكم فلا تجعلوا لله الداد

وانتم تعلمون

جنهن زمين کي تنهنجو وڃائو بنايو ۽ آسمان کي ڇت ۽ آسمان

مان هاڻي وسائي سڀوا ٻڌا ڪيا تنهنجي ڪاڏي لاءِ، ته هو ڄاڻي وائي

الله سبحانه تعالیٰ سان ٻئي ڪنهن کي شريڪ نه ڪر .

انهيءَ ۾ ڪي وڻندي شاه صاحب سارنگ جي سر ۾ ڇو
آهي ته :

آڪم ڪيا الله لڳه ۾س لطيف چڻي
پلر جي هالوت سين بتن جهليا پاه
واحد وڌالي ڪيا مڻي ڪسن گاه
سانگين ورها سام آئن آب اگوندر و

* * *

اڪم اهي نه انگ جهڙو ۾س ۾رهن جو
سين ري سيد چڻي روح نه رچن رنگ
سهين ٿيا سارنگ، جاني آيو جو ۾ر

* * *

جاني آيو جو ۾ر ٿيو قلب قرار
وهلو وچالين وهو ڪري غم گذار
نظارو نروار هي ۾سايو پانهنجو

* * *

وسي تو وڌ ڦڙو ٺهڪن ٿيون ٿار يون
لئين لڪ لطيف چڻي ڍايون تاسار يون
پچنديون پٿاريون، وري وٿائن آيون

* * *

هي ۾سايو پانهنجو نظارو ناگاه
ٿو ڪت قلوب تان ٿي وروهن واه
آميدون ارواح! هي ۾سدي ۾نيون

وچون وسڻ آليون، ساراڱ سينگاري
اچيا لڪ لطف چئي پلر بهاري
وچڙن واري کڻي ڪهبي تي ڪرنا نائيا

انهيءَ هاديءَ جي هدايت ۽ پاڪ تعليم جو اثراتو نتيجو
اهو اڪتو جو ڪتر ڪافر به حق جو پيغام قبول ڪري اسلام
جي دالري ۾ آيا شاه صاحب چوي ٿو ته:

* * *

وسي تڏهين وس منڊ مڙهي مينهن جي
ڪترن ڪيٽا چڙيا جي مڙيون ٿي مس
گابا مڙي گس، ڏک نه ڪندا ڏهرا

مندائتن مينهن جي رت نه روڪيائين
پلر هلتيائين گهڻا سانگين مک ٿيا

حضور صلعم جن کي الله وٽان جيڪو پيغام پهتو ان کي پاڻ
هام جي آڏو آندائون، ان جو اثر اهو ٿيو جو عرفان الاهي
پري تائين پکڙيو.

گام گندي گنج اهر ۾ آهائ ٿيو
پسي پر پرنءَ جي دور ٿيا سڀ دلچ
شال وسندو سنج، عاشق تي اوهيڙا ڪري

آنو اوهيڙا ڪري، عاشق مڙي اڄ
ڏور ڏڪاريا پڇ مينهن منهن ڏيڪاريو

قرآن شريف جو ارشاد آهي ته:

لا تقنطوا من الرحمة الله

الله جي رحمت مان نا آميد نه ٿيو

الله تعاليٰ انهيءَ ارشاد سان ٻندن کي ڪوٺيندي پنهنجي ڪرپي

۽ هٿاريءَ جو شان ڏيکاري ٿو.

هي ٿيو اهڙو ڀار جو هجي هٿايندڙ پيو

شاهه سائين ٻندن جي غفلت کي ڏسندي انهن کي چوي ٿو ته:

سارنگ کي سعيو توکي سعيو نه ٿئي

کڙي ٿو گمان هر آيو ڪي آيو

هارن نه هر هر جاءِ هر هاديءَ هلايو

متان ائين هانيو ته ٻادل آه، بس ڪٿي

معراج شريف جي واقعي کي نظر هر رکي بروز حشر شفاعت جي

آميدواريءَ کي پاڻ هن طرح ٻڌو ڪيو اٿن:

منهنجي سيد سارلهندو، مونکي آه، آميد الله هر

سجدي بهي سهرين زاري زور ڪندو

مونکي آه، آميد الله هر

آمت ڪارڻ احمد آت هر مل هاڪ پٽندو

مونکي آه، آميد الله هر

اتي هر ڪانه ٿي، الله کي اهو اختيار آهي ته پنهنجي مدني

محبوب جي مهاڀي بديون بخشِي ڇڏي ۽ جهڪو سندس حبيب جي دامن

جهلي ته ان جون مدايون معاف ڪري.

هڪي ٻانهي چڱهه ۾ ٻي ڪري جوڙ جبار
 ڪڍي اونهي ڪن مان، اي آڪي جو آڌار
 جهاز جوهرين جو تنهنڪي پوڻ، ڏي پٿار
 لنڍا وڏا مڪڙا سڀ پهنڊا پار
 چيڏاه منهن منهنني جو سڄي محمد ص، موچار
 سڀاڄهو ستار، ستڙ سڀيئي ڪري

قرآن شريف کان پوءِ ٻيو درجو سرور ڪائنات صلي الله عليه وسلم
 جن جي حديثن جو آهي رهوت جي راز تان ڪڏهن به ٻرو نه ڪهي
 ها جي پاڻ ان حقيقت کي لروار نه فرمائين ها، حضرت پتالي عليه الرحمت
 جو هڪ بيت آهي ته:

وحدتا ڪثرت ٿي ڪثرت وحدت ڪل
 حق حقيقي هڪڙو ٻولي آهي ۽ م پيل
 هو هلاچو هل بالله سندو سچين

۽ آهي ۽ هت جو لاڳاپو آهي ۽ حديث قدسي ۽ مان آهي جنهن ۾
 فرمايل آهي ته:

كنت كنزاً مخفياً فاحبت ان اعرف فخلقت الخلق لاعرف

آءُ هڪ پوهيده خزانو هوس، خواهش ٿيم ته پاڻکي سڃاڻ ۾
 آڻيان، انهي ڪري مون خلق کي اهدا ڪيو ته آءُ سڃاڻ ۾ اچان.
 ساڳي حديث شريف کي شاه صاحب هنن لفظن ۾ چيو آهي:

پانهي ٻسي پاڻکي، پانهي محبوب
 پانهي خلقي خوب، پانهي طالب تن جو

پاڻهي جل جلاله ، پاڻهي جان جمال
 پاڻهي صورت ٻرين جي پاڻهي حسن ڪمال
 پاڻهي ٻهر مرید ٿئي، پاڻهي پاڻ خيال
 سڀ سڀوئي حال، منجهان ئي معلوم ٿئي

يا اڃان به هيئن چئجي ته :-

اڳا ڪن فيڪون هئي، نڪا ٻي ٻچار
 ملڪنٽا مهڊ هئي توڙي جي توار
 محبت ماڻ ميهار لاهالين لطيف چئي

* * *

سهڻيءَ کي سينگار ان لڪنا اڳي هئا
 ڪن فيڪون ڪانه هئي لڪا ٻي ٻچار
 مرڪي ماڻ ميهار لاهالين انئون لطيف چئي.

جناب رسول ڪريم صلي الله عليه وسلم جن کي پنهنجن جهانن جو
 وصولو سمجهندي شاه ڪهن مڏ ڪندي چوي ٿو :-

مديني جا مير سن منهنجا مڏڙا
 مرڻ تنهنجي سير تون ٻار لنگهالين ٻڌڙا

* * *

مديني جا گهوت سن منهنجا مڏڙا
 ڪڇ محمد موت عاصي تنهنجي آسري

* * *

مديني جا شاه سن منهنجا مڏڙا
 ڪارڻ لڳ الله مگهور رنج سپرين

* * *

مديني جا ڄام سن منهنجا مڏڙا
 آهيان تنهنجي مار، مگهور رنج سپرين.

قيامت

ايمان ڪامل جي نشانين ۾ هڪ نشاني الله جي ملائڪن جو موجود هجڻ ۽ قيامت جي قبوليت ۾ ٻڌايل آهي جيڪي تائين ڪو به ماڻهو ان ۾ هڪ رکي ٿو ته تائين ان جو ايمان مڪمل نه آهي.

ان لاءِ الله تعاليٰ فرمايو آهي ته :

واقرب الودع الحق فاذا هي شاخصته ابصار الذين كفروا ط يويلنا قد
كنا في غفلة من هذا بل كنا ظالمين O

۽ سچو وعدو (قيامت جو) اچي پهچي، ان وقت ٻڪا ٻڪا ڪافرن جون اکيون کليل ٿي رهجي وينديون (۽ هو چوڻدا) هاڻ اسان جي خرابي، اسين (تم دنيا ۾ هن ڏينهن کان غافل هو اسون بلڪ (مراسر) قصور وار رهيا سون :

هڪ ابي آيت شريف ۾ فرمايل آهي ته

الله لا اله الا هو، لوجمعنكم الا يوم القيامة لا ريب فيه ط ومن
اصدق من الله حديثاً O جنهنجي معنيٰ آهي ته: الله تعاليٰ جي سوا
ڪو به سچو معبود نه آهي آهو اوهانکي ضرور قيامت جي ڏينهن کڏ
ڪندو ان ۾ ڪو به شڪ نه آهي ۽ الله تعاليٰ کان وڌيڪ ٻئي ڪنهنجي
ڳالهه سچي ٿي سگهي ٿي .

پوءِ حڪم آهي ته :

يا ايها الذين آمنوا آمنوا بالله ورسوله والكتاب الذي نزل على رسوله
والكتاب الذي أنزل من قبل ومن يكفر بالله وملائكته ورسوله واليوم الآخر
فقد ضل ضللاً بعيداً .

ايمان آڻڻ وارا الله تي ايمان آڻيو ۽ ان جي رسول حضرت محمد مصطفيٰ صلعم تي ۽ الهي ڪتاب تي جيڪو انهي پنهنجي رسول حضرت محمد مصطفيٰ صلعم تي نازل ڪيو ۽ انهن ڪتابن تي (جيڪي قرآن شريف کان) اڳي هن نازل فرمايا ۽ جيڪو الله ۽ ان جي فرشتن ۽ ان جي پيغمبرن ۽ پولين ڏينهن (قيامت) کي نه مڃيندو ته اهو گمراهي جي ٻوٽن درجي تي پهچي ويو.

فرمايو ويو آهي ته :-

ثم انكم يوم القيامة تبعثون

پوءِ قيامت جي ڏينهن بيشڪ اوهان کي اُٿاريو ويندو.

۽ پوءِ فرمايل آهي ته، يوم تشهد عليهم السنتهم و ايديهم و ارجلهم بما كانوا يعملون يومئذ يوفيهم الله دينهم الحق و يعلمون الله هو الحق المبين - جنهن ڏينهن زبانون ۽ انهن جا هٿ ۽ انهن جا پير خود انهن جي خلاف انهن جي اعمالن جي گواهي ڏيندا، انهي ڏينهن الله انهن کي پورو واجبي بدلو (انهن جي عملن جو) ڏيندو ۽ انهن کي خبر پوندي ته الله تعاليٰ ئي سچ کي کولڻ وارو آهي.

شاه صاحب اها حقيقت اجهو هيئن نروار فرمائي آهي :-

وحده لا شريك له ، بده نه ٻوڙا

ڪ توڪنين نه سٺا جي گهٽ اندر گهوڙا

گاڙيندين ٻوڙا ، جت شاهد ٿينده ساڻها

۽ اهو بيت قرآن شريف جي هن آيت شريف جو صحيح مصداق

آهي .

يا ايها الانسان انك كادح الي ربك كدحاً فملاقيه ۰ فاما من اوتي
كتابه ايمنه ۰ لا فسوف يمحاسب حساباً يسيراً ۰ لا و ينقلب الي اهله مسروراً ۰ ط

اي انسان تون پنهنجي رب وٽ پهچڻ (مرڻ تالين) ڪم ۾ ڪوشش
ڪري رهيو آهي ته (قيامت ۾) انهي ڪم جي جزا ڪي پهچندڙن ٻوڙ
(انهي ڏينهن) جنهن شخص جو اعمال نامون آنڪي ساڃي هڪ ۾ ملندو ته
ان کان حساب آسان طريقي سان ورتو ويندو هو اتان فارغ ٿي پنهنجي
متعلقين وٽ خوش ٿي ايندو.

اول آخر آه، هلڻ منهنجو هوت ڏي
پورهڻو سندو پورهڻن والي ڪيم وڃاء
سو مون ٿورو لاء جهڻ جئري ملان جت ڪي

بيت جي پهرين ست ۾

وان ربك هو بحشرهم ط انه حكيم عليم -

(۴) بوشڪ تنهنجو مالڪ الهن سڀني ڪي گڏ ڪندو، هو حڪمت
وارو ۽ خبردار آهي) جو تفسير پيش ڪري ابي ست ۾ الله تعاليٰ ڪي
التجا ڪيل آهي ته پورهڻن جي پورهڻي ڪي تون قبول ڪر هتي
پورهڻي مان مراد عبادت آهي. عبادت جو قبول ڪرڻ يا نه قبول ڪرڻ
۾ الله جي اختيار ۾ آهي.

86522

رضاء الالهي

انا جعلنا ما على الارض زينة لها لنبلوكم بالشر والخير فتمتة
والينا ترجمون۔

مون جو ڪجهه زمين تي ٺاهيو آهي سو ان جي رونق لاءِ ٺاهيو
آهي، انهي لاءِ ته آءٌ ماڻهن جي جاچ وٺان ته انهن مان ڪهڙا ماڻهو
ڇڏا ڪم ڪن ٿا.

ولبلو ڪم بالشر والخير فتمتة والينا ترجمون

آءٌ اوهان کي پرالي ۽ ڀلائي پهچائي آزمائان ۽ اوهان کي
موليٰ مولوت ئي اچئون آهي.

شاهه علي رحمت انهيءَ امتحان ۽ آزمائش کي ”ترڪڻ آهي تڙ ۾“
ڪري ڪوٺيو آهي ۽ ان بابت سندن هڪ وائي آهي ته.

هولج هوشيار خبردار ترڪڻ آهي تڙ ۾
ڪڏون ڪوٺاچڪ چڪنديون، تان ڪي ٺٺي نهار
ترڪڻ آهي تڙ ۾.

آڏي ۽ سي اڪڙلديون، اڪيون جن ڪپار
ترڪڻ آهي تڙ ۾.

مون سو ملاحن کان تڙ اڙلگا تار
ترڪڻ آهي تڙ ۾.

هوت هلندي ڪٿو وهڻ منڍ وسار
ترڪڻ آهي تڙ ۾.

ڪه آهن ٻن چيڏيون، ڏيرائون ڏگار
ترڪڻ آهي تڙ ۾.

هڪو ڪٽج پاڻ سين، ٻرين تنهنجو وار
ترڪڻ آهي تڙ ۾.

ويندي وانان کي، پيشي کيم پچار

ترڪڻ آهي تڙ ۾

پندن منهن ميهار جي دم وٽ ڏينهن ۾ گهار

ترڪڻ آهي تڙ ۾

ساهڙ کي سن سهڻي، پچل آڏي ڀار

ترڪڻ آهي تڙ ۾

تار ترلدين ۽ لو لنگهوندين ۽ عشق جي آڌار

ترڪڻ آهي تڙ ۾

پاندم چڏ ڀرين ۽ جو ڀين جي ڀاتار

ترڪڻ آهي تڙ ۾

ڳيندڙ ۽ سڏ ساهڙ جو توڏي ٿي تيار

ترڪڻ آهي تڙ ۾

انسان جي فضيلت

جڏهن شاه علم، الرحمت صوفين جي عام عقيدو فنا في الله کي

ساهڙ ما سوھڻي، سائر ڀن سولي

آهي نچوئي ڪجهه، ڪجهه اندر ڪالڙي

چئي واضح ڪيو آهي ته ٻئي طرف ان جي وڌيڪ تشريح هڪ وائي ۾

ڪندي چيو اٿس ته :-

ڪهڙي منجهه حساب هٿن منهنجو هوت ري

گولي پڇ گناه کان ڪونهي سول ثواب

هئن منهنجو هوت ري .

نڪي تفاوت ۾ نڪي منجهه رباب

هئن منهنجو هوت ري .

مڏهاڻي خوب ٿين لابين جي لعاب

هئن منهنجو هوت ري .

پليت ٿي پاڪ ٿئي جنبو منجهه جناب

هئن منهنجو هوت ري .

سوار ڪهم شي ۾ ، جيڪي منجهه تراب

هئن منهنجو هوت ري .

هو جي جرڪڻا جر تي سي تان سڀ حباب

هئن منهنجو هوت ري .

هاديءَ مين هن پار ڏي رڙهين سان رڪاب

هئن منهنجو هوت ري .

چنبو وجهي چور ڪي ، آءُ چڙ عقاب

هئن منهنجو هوت ري .

ديد وڃائي ۾ دوست جو ، هلي منجهه حجاب

هئن منهنجو هوت ري .

هن وائيءَ جي هر هڪ ست ۾ ظاهري ته شاه جدا جدا سبق ڏنا

آهن . هر جي ڏاڏو نظر سان ڏسبو ته الهن سڀني بيتن ۾ جدا جدا اسلامي

ارڪان جي تعليم کي مدنظر رکيو ويو آهي .

سوار ڪهم شي ۾ جيڪي منجهه تراب

ست جو مطلب آهي ته جيڪي مٿي ۾ (يعني مٿي ۽ مان ٺهيل
انسان ۾) آهي سو ڪنهن به ٻئي شيءِ ۾ نه آهي. هيڏانهن الله تعاليٰ
هن خاڪ جي پتلي جي شان ۾ فرمايو آهي ته:

والتين والزيتون ۽ وطور سينون ۽ وهذا البلد الامين ۽ لقد خلقنا
الانسان في احسن تقويم ۽

قسم آهي الجهر جي وڻ ۽ زيتون جي وڻ ۽ طور سينين جو ۽ انهيءَ
امن واري شهر (مڪي) جو ته مون انسان کي بلڪل خوب صورت
ڍانچي ۾ ڍاليو آهي.

انهيءَ بيت مان لاڳو بيت آهي ته:

هو جي جرڪئا جر تي سي تان مپ حباب

ان لاءِ قرآن شريف ۾ فرمايو ويو آهي ته:

وما الهيوۃ الدنيا الالعب ولهو وللدار الآخرة خير للذين يتقون ۽
انفلا تمقلون ۽

۽ پرهيز ڪارن لاءِ آخرت جو گهر بهتر آهي، ڇا توکي عقل ڪواهي.

فما متاع الهيوۃ الدنيا في الآخرة الا قليل ۽

دنيا جي زندگيءَ جو مزو بلڪل بي حقيقت آهي ۽ ڪجهه به نه
آهي ۽ جو ڪجهه آهي، سو الله جو ٿي رهڻ ۾ ئي آهي هاڻ چوي ٿو ته:

هاديءَ سين هن ٻار ڏي رڙهين مان رڪاب

يعني پنهنجي هدايت ڏيندڙ سان ائين ڪڏ ره جيئن رڪابدار لوڪر

رڪاب سان گڏ رهي ٿو. الله تعاليٰ جي نظر ۾ چڱا آهي آهن جيڪي هن سان نوڪرن وانگر گڏ رهن ٿا يعني سدائين ان جي اطاعت ۾ رهن ٿا ۽ انهن لاءِ ئي الله تعاليٰ فرمايو آهي ته:

وفي الآخرة عذاب شديد ۽ مغفرة من الله رضوان ۽ ما الحيوۃ الدنيا الا متاع الغرور ۽

۽ آخرت ۾ (ٻرن جي لاءِ) سخت عذاب آهي ۽ چڱن جي لاءِ الله جي معافي ۽ رضامندي آهي ۽ دنيا جي زندگي ته دوکي جو سامان آهي. شاه صاحب فرمائي ٿو ته:

ڪهڙي منجهه حساب هئڻ منهنجو هوت ري.

جيڪڏهن پنهنجي دوست کان سواءِ انسان ٻانگي ڪنهن به حساب ۾ لٿو سمجهي ته پوءِ ان ۾ ڪيترين ئي ڳالهين جي متابعت منظور ڪرڻي پوندي. جيڪو ٻانگي هر طرح هون جي حوالي سمجهي ٿو ته اهو ان جي حڪمن تي به هلندو.

الله تعاليٰ فرمائي ٿو ته:

فبشر عباده الذين يستمعون القول فيتبعون احسنه ۽ اولئك الذين هدا لهم الله ۽ اولئك هم اولوا الالباب ۽

تون منهنجي انهن بندين کي خوشخبري ڏناه، جيڪي ڪن لائي ڳالهه ٻڌن ٿا پوءِ (جيڪا ڳالهه) چڱي هوندي آهي، انهي تي هلن ٿا. هي آهيئي ته ماڻهون آهن جنکي الله تعاليٰ (سڌي) راه ڏيکاري آهي ۽ آهيئي ماڻهو ته عقل وارا آهن ۽ انهن لاءِ ئي فرمايو ويو آهي ته: و بشر المؤمنين بان لهم من الله فضلا كبيراً.

۽ ايمان وارن کي هي خوشخبري ٻڌاءَ ته انهن تي الله تعالیٰ جي طرفان وڏو فضل ٿيندو.

مطلب اهو وڃي ٿو ته هي دنيا جون ظاهري زينتون ڪجهه به نه آهن. شاه صاحب فرمايو آهي ته :

هائي ڏور اتر ۾ ڪئين نه ڪوڙي
وهانءُ واڌائي، ڀٽين سنيوڙي
مٿي جنهن موڙي، ما ڪيئن وهي ويسري.

* * *

مٿين تي موهجي هاري گهڙه هار
ڪوڙين ڪئا ڪيترا انهيءَ خر خوار
پري وٺو پتار آئي ڏنءُ ڏهاڳ جو.

ان کان پوءِ ساڳي سورة شريف ۾ فرمايو ويو آهي ته :

ثم ردد له اسفل سافلين ۵ الا الذين آمنوا و عملوا الصالحات فلهم
اجر غير ممنون ط فما يڪذبك بعد بالدين ۶ اليس الله باحكم الحاكمين .

پوءِ مون انهيءَ کي هستيءَ جي حالت وارن کان گهٽ حالت ۾ آندو. ليڪن جن ماڻهن ايمان آندو ۽ چڱا ڪم ڪيا ته انهن کي اهڙو ئي ثواب مليو آهي جو ڪڏهن به روڪيو ڪو نه (انهن سڀني ڳالهين جي هولدي به) پوءِ ڪهڙي شي توکي قيامت جي باري ۾ منڪر بنائي ڇڏيو آهي ڇا الله تعالیٰ سڀني حاڪمن کان وڌيڪ حاڪم نه آهي ؟

هاڻي هتي ڏسئون آهي ته جنهن (انسان) کي الله تعاليٰ خوبصورت
سانچي ۾ ڍاليو تنهنکي وري چو پستيءَ جي حالت ۾ آندو.

شاه صاحب فرمائي ٿو ته :

اڳي اينءَ هياس جو پنهنونءَ ڌوتم ڪهڙا
هاڻي انهن تياس جيئن جت نه نينم پاڻ سين .

* * *

دوست ڪهاڻي دادلا محب مارائي

خاصن خليلن کي سختيون سهائي

الله الصمد هي نياز ما ڪري جا چاهي

الهيءَ منجهه آهي ڪا اونهي ڳالهه اسرار جي .

قران شريف انهيءَ اسرار جي ڳالهه کي هن طرح کولي ٿو .

ولنبلونكم بشيء من الخوف والجوع و نقص من الاموال ولا نفس و الشرات
۽ البت آءُ توکي ڪجهه ڊپ ڪجهه پڪ ڪجهه مال ڪجهه جان
ڪجهه پيداوار (يا اولاد) جي نقصان سان آزمائيندس وهو الذي جعلکم
خلائف الارض و رفع بعضکم فوق بعض درجات لیبلوکم فیها انکم ۽ اهوئي
خدا آهي جنهن توکي زمين ۾ نالاب بنايو ۽ اوهان مان هڪ جو درجو
ٻئي کان بلند ڪيو. انهي لاءِ ته توکي جيڪي ڏنو ويو آهي، ان ۾
توکي آزمائي. نيبلوکم ايڪم احسن عمالا.

اوهانکي آزمايو وڃي ته ڪير ٿو اوهان ۾ چڱا ڪم ڪري.
و نپلوکم بالشر و الخير فتنه و الينا ترجعون ۽ اءُ توکي ٻه رالي ۽ ڀلائي
پهچائي آزمايان ٿو ۽ توکي مون وٽ موٽي اچئون آهي .

پوء جيڪو انهن آزمائشن مان لڪري ڀار ٿيندو، تنهنڪي ئي اهو
ثواب حاصل ٿيندو جو ڪڏهن به روڪيو ڪونه. مطلب واضح ٿيو ته
ظاهري سختين تي ايمان ڪي لوڏي هر لاءِ آڻجي.

اڪيون ڪولي نهاريو، اوهانڪي ڪيترائي جلد باز نظر ايندا
جيڪي فقط دنيا جي زيبائش تي پلجيو وڃن.
اهڙن جلد بازن لاءِ قرآن چيو آهي ته .

كلا هل تحبون العاجلة و تذرون اخرة ۵ نه نه (اي ماڻهو) اوهان
(ماڻهن جو قاعدو آهي) جلد بازي پسند ڪريو ٿا ۽ انجام جو خيال ٿا
رکو. انهي آيت شريف ڪي خيال هر رڪي تڪليف جي وقت هر به قيامت
ڪي ياد رکجي جنهن لاءِ فرمايل آهي ته و بشر الذين امنوا و عملوا الصلحت
ان لهم جنت تجري من تحتها الانهار ۽ اي پيغمبر انهن ماڻهن ڪي خوش
خبري ٻڌائي جن ايمان آندو ۽ چڱا ڪم ڪيا انهن جي لاءِ (اهڙا)
باغ آهن جن هر نهرو وهي رهيون آهن.

و بشر الصابرين ۱۱ الذين اذا اصابهم مصيبة قالوا ان الله و اذا اليه راجعون
اولئك عليهم صلوات من ربهم و رحمة و اولئك هم المهتدون .

۽ صبر ڪرڻ وارن ڪي خوشخبري ڏي، انهن تي جڏهن ڪا مصيبت
نازل ٿئي ٿي ته هو چون ٿا ته اسين ته الله جا آهيون ۽ الله ڏانهن ئي
وڃڻ وارا آهيون. انهن ئي ماڻهن تي الله تعاليٰ جي بخشش ۽ مهربالي
ٿيندي ۽ اهي ئي بهشت جو رستو لهندا.

شاه صاحب جن فرمايو آهي ته .

هڪي بالهي ڇت هر بي جا ڪري الله
پالهي وجهي ڪن هر پالهي آڪاري اوڙاه
تنهن واحد ڪي واه جو ستر سڀيئي ڪري

عبادت

الله تعاليٰ سڀني عبادت ۾ نماز جو درجو مٿانهون رکيو آهي ۽
 ٻئي نمبر ۾ زڪوات جو حڪم آهي. جن لاءِ الله تعاليٰ فرمايو آهي ته
 و اقيموا الصلوات و اتوا الزڪوات وار ڪعوامع الراڪعين

۽ نماز ڪي برابر رکو (بلاناغي پنهنجي وقت تي اڙهو) ۽
 زڪوات ڏيو ۽ جهڪڻ وارن سان گڏ جهڪو

و انها لكبيرة الاعليٰ الخشعين^۱ الذين يظنون انهم ملقوا ربهم و انهم
 اليه راجعون

بيشڪ نماز دشوار آهي، مگر جن جي قلب ۾ خشوع آهي انهن
 کي دشوار نه آهي. خشوع رکڻ وارا ماڻهو آهي آهن جيڪي هي خيال
 رکن ٿا ته هنن کي موٽي پنهنجي رب سان ملڻون آهي ۽ هن ڳالهه جو
 به خيال رکن ٿا ته آهي بيشڪ پنهنجي رب جي طرف موٽي وڃڻ
 وارا آهن.

و يقيموا الصلوات و يتوا الزڪواة و ذالك دين القيمة، ط

۽ نماز ڪي درستيءَ سان ادا ڪريو ۽ زڪوات ڏيندا وڃو، اهوئي
 دين نبيڪ آهي.

”نماز ڪي درستيءَ سان ادا ڪريو“ ان کان مراد اها آهي ته
 نماز ۾ قلب ڪي پنهنجي رب ڏانهن واريو ۽ ٻيون وايون سڀ وساريو.

فويل للمصلين^۲ الذين هم عن صلواتهم ساهون^۳ الذين هم يراءون و
 يحتمون الماهون^۴ ته انهن نمازين جي (تاهمت جي ڏينهن) خرابي ٿيندي

جيڪي پنهنجي نمازن جي پروا نٿا رکن، آهي جيڪي (نماز پڙهي يا
اهڪ عمل ڪري ماڻهن کي) ڏيکارين ٿا ۽ روز مزه جي استعمال جي
شيءَ اڌاري نٿا ڏين.

وري حڪم ٿئي ٿو ته.

واقم الصلواة لدلوک اشمس الي غسق الہل و قرآن الفجر ان قرآن
الفجر کان مشهودا ۵ و من الہل فتہجد بہ نافلة لک عسی ان یعسک
رہک مقاما محمودا (بني اسرائيل ۱۲)

اي پيغمبر ٻوئين سج کان وٺي رات جي اٺيري ٺاهن نماز کي
درستيءَ سان پڙه ۽ صبح جي نماز به (ادا ڪر) چو ته صبح جي نماز
۾ فرشتا به شريڪ ٿين ٿا ۽ رات جي ڪنهن وقت ۾ جاڳي اٿي (تهجد)
جي نماز پڙه اهو تنهنجي لاءِ زياده (بهتر) آهي عجب نه آهي ته ان
جي برڪت سان تنهنجو مالڪ توکي مقام محمود تي پهچائي.

شاه صاحب انهيءَ حڪم جو نقشو هن طرح چيو آهي.

ماری رات سبحان جاڳي جني یاد ڪيو
آن جي عبداللطيف چئي مٽيءَ لڌو مان
ڪوڙئين ڪن سلام آڳهه اچيو آن جي

* * *

ماری رات سچان سودو ڪن صاحب سين
پانهپ ڀري پيڙيون هليا جوپ جوان
هاڻي پهلو ان لحظي منجهه لنگهي ويا

* * *

پهڙياتا پيئي تو نه ڦنديون ڳالهڙيون
 سڄيون رانيون سمهن پر سڪاڻ ڏيئي
 بياح مپيئي ٻار پچندو خبرون

* * *

وري تاڪيد طور فرمايو ويو آهي .

ليل له جاگهين لڪ مين ستين رات سڄي
 هتان هوتائين جون ويٺيون خرزبنون ڪڇي
 پوري تون له پڇي سبب ڪه ساڻ مڙين

* * *

غافل غفلت چوڙ تون ڪين اٿاسي اوجهرين
 چپاتا چڙهي ويا، وڃي پهتا توڙ
 نئين نند آڪوڙ، جم ورن م واڪا ڪرين

* * *

ستين ٻير ڊگها ڪري، وڏي جاڙ ڪيا
 در پر آئين دوس جي ته سر پر هندسياء
 اصل آري ڄام جي سڳي تون ته سياه
 پنهنون سهن پيا ٿي نياڳي نندون ڪرين

* * *

اي ڪم ڪيئن جيئن سمهن ٻهر ڊگها ڪري
 لوچين چو نه لطيف چئي، هاري! له هوتن
 نندون نياڳن ڪي اوڀالا اچن
 سي پنهنون ڪوه پچن، جي سنجهي رهن مهي

* * *

صبر جي تلقين

الله تعاليٰ جلشاه جو فرمودو آهي ته

ان الله مع الصابرين

الله صبر ڪندڙن سان گڏ آهي

۽ فرمايو ويو آهي ته

والعصر ۵ ان الانسان لفي خسر لا الا الذين امنوا و عملوا الصالحات و

تواصوا بالحق و تواصوا بالصبر

هن سورت ۾ سخت وعيد آهي الله تعاليٰ سڀني ماڻهن کي خساره

۾ هجڻ جو حڪم ڏنو، سواءِ انهن جي جن چار ڳالهون اختيار ڪيون

پهرين ايمان آڻڻ ۲- نيك ڪم ڪرڻ ۳- سچي دين جي تبليغ ۽ صبر جي

نصوحت. صبر جي صيغي ۾ قرآن شريف هن طرح ٻڌايو آهي.

نفس بد جو مقابلو ۽ مقابلي ۾ ثابت قدمي ۽ صبر آهي.

جنهن لاءِ شاھ صاحب پهرين چيو آهي ته.

چانگي چئي چڪياس مٿاءِ اڪ نه آهي

جه ول گهڻا وهاڻيا ان مين آر لڳياس

چوڌاري چندن وڻ ٻچي ٻوڄ پياس

راڙي رت ڪياس هن ڪڏاتوري ڪرهي

* * *

وئي سٺ سوت ٻاءِ پنهنجي ڪرهي

وليون واس ورتئون پهريون مٿي ٻٽ

چالگي چڪي چٽ ته ٻوه نه رهندو پٽنڊ ري

* * *

ڪرهي ڪي ڪئين وڌم پئند پلڻ جا
 لڙو لائيءَ ڪي چري نير ساڻ نئين
 چالگي مندي ڇت هر صاحب وجهه سنئين
 اوباهنوس الين لطف مان لطيف چئي

* * *

ڪرها توڪي ڪام مون سڄو ٻسي سچي
 مان پروزي مام سانگهي سنئين وهين

* * *

پوءِ آنڪي قابو ڪرڻ لاءِ اجها هي وات وٺي ٿو
 آئي اڙالينس، ڇڏيو ته چيڪ ٿيو
 ڪاراڻان ڪڙيو وڃي پلائي پائينس
 ڏاڍن تنهن ڏائينس، جيئن چري ۽ چنگهي گهڻو

* * *

اهڙي طرح جنگ جي وقت هر دشمن جو مقابلو ۽ مقابلي هر اسفلال
 ۾ صبر آهي.

مير مدينه ٺڪري رڙهيا مٿي رند
 گهوڙا تن گهوڙن جا پرنا مٿي ٻنڌ
 جتي رهيا راتڙي سي سنهارا هنڌ
 ڪلا ڪرنگر ڪنڌ جهرن جهونجهارن جا

* * *

ڪامل ڪرڻا هر آيا جنگ جوان،
 ڌرتي ڌاڻي لرزي ٿرڻا آسمان
 ڪره هني ڪان، هو نظارو اينهن جو

* * *

ڏٺو ڪال ڪنهن جهونجهارڪو جهڳڙو؟
هاڻين هڏ مچائيا ريلو رت نئين
پائڻ سا سنئين، جتان جيءُ جوڪو ٿئي

* * *

بهادر گڏيا بهادرين ڪڙگ ڪاول ڪن
وجهن ڌڙ ڌڙن تي، هاڪارين هنن
ڪرن ڪنڌ نچن، رڻ گجڻو راڙو ٿيو

خدا جي راه ۾ مشقت کي برداشت ڪرڻ به صبر آهي.

الاهي عشق جنهن لاءِ شاه صاحب چيو آهي ته:

وحده جي ويدا الا الله مين اورين
هنيون حقيقت گڏو طريقت تورين
معرفت جي مات مين ڏيساندر ڏورين
مڪ نه ستا ڪڏهم ويهي نه ووڙين
ڪلئون ڪورين عاشق عبداللطيف چئي.

الاهي منزل تي پهچي شاه الون سختين سون جو ڏس به ڏئي ٿو ته

هل ۾ پچيائون عشق جي اسباب کي
دارون هن درد جو ڏاڍو ڏسيائون
آخر والعصر جو ايهم آتاهون
تهان پوءِ آءُ سڪان ٿي سلام کي

وري ٻيو دفع اها ڳالهه، دهرائي ويهي آهي.

ڪوئي ڪنائون اڄ پڻ اڪڙهن مين
ماس وراهي هليا، ڪراگل چڏيائون
وتواصو بالحق وتواصو بالصبرائين اتائون
مئي ماريائون ڪلي گهاربو سچين

ارضي ۽ سماوي مصيبتن ۾ استقلال به صبر آهي، ان لاءِ مندن نظريو

هي آهي ته:

پريان سندي ٻار جي مڙيئي مٺائي
ڪانهي ڪڙالي چڪين جي چيت ڪري

* * *

سپيئي سببان جي ڪر حوالي ڪم
ٿي تحقيق تسليم ۾ لاهي غم وهم
قادر سان ڪرم، حاصل ڪري حاج تو

شُرڪ جي مذمت

ڪيڀرن گناهن ۾ شرڪ هڪ وڏو گناهه آهي، ته پوءِ توحيد جي
طالب کان اها ڳالهه ڪٿي ئي لڪل رهي.

ڪافرن ۽ مشرڪن لاءِ قرآن شريف ۾ آهي.

ختم الله علي قلوبهم و علي سمعهم و علي ابصارهم

غشاوة ولهم عذاب عظيم^۰

الله تعاليٰ انهن جي دلين ۽ ڪنن تي مهر هڻي ڇڏي آهي. هنن
جي اکين تي پردا پيل آهن ۽ انهن لاءِ وڏو عذاب آهي.

ته شاه وري انهيءَ جو اظهار هيئن ٿو ڪري:

اچي پيا آت ۾، وات وڃائي جن

او بي بصر بون ۾ انڌا ٿيو آين

ڪنن آڏيون تارڙيون کنگن جهڙن گهمن

فرائي فرمان جو آهي پر ٻوڙن

ڪپت ڪاهوڙين، آه آئي پئي نه لهي

ج-ج-اد

هر مسلمان تي جهاد فرض آهي ۽ ان لاءِ خدائي حڪم آهي:

و قاتلو في سبيل الله الذين يقاتلونكم ولا تعتدوا ۞

۽ جيڪي ماڻهو اوهان سان لڙن (تم) اوهين به الله جي راه ۾
انهن سان وڙهو ۽ زيادتي نه ڪريو.

شاه جو ان لاءِ هڪ ئي بيت ڪافي آهي -

هئن هڪلن ٻيلي سارن مانجهيان ايءُ مرڪ
وجهن تان نه فرق، رڪ وهندي راند ۾

قادر مطلق

ان الله على كل شيء قدير

الله تعاليٰ هر شيء تي قادر آهي .

پاڻهي ڏي سنيهڙا پاڻهي سلطان

پاڻ ڪر پاڻ لهي پاڻ سڃاڻي پاڻ

* * *

سو ئي هيڏانهن سو هوڏانهن سو ئي من وٺي

سو ئي سو ٻيئي، تنهن سنڌي سوجهري

* * *

سو هي سو هو سو اجل سو الله

سو ٻرين سو پسام، سو ويري سو واهرو

توبہ

ان اللہ یحب التوابین

پیشک اللہ توبہ، کرن وارن سان محبت رکھی تو .

لیلا حیلہ چنڈ جی تون سوپی مکنین

ہائی پالہ کہی، ہاں غریبی کڈ

ہڈ نہ چندہ لڈ جی کارون آئین کاندہ کی .

* * *

جی کارون آئین کاندہ کی تہ روئی ربحہ الیج

لیلا لیلائیج اتھی ماگ منٹ جو .

* * *

جی لیلائی نہ لہن تہ ان لیلائیج

آسر م لاهیج، سچن باجھینڈر گھٹو .

الست بر بکم

الست بر بکم، جڈھین کن بیوم

قالو ہلی قلب سین تڈھین تت چیرم

تنہن ویل کیوم وچن ویڑھون سین . (شاه)

واذکروا نعمت اللہ علیکم و میثاقہ الذی واثقکم بہ - الخ المائد ۲)

۽ اللہ تعالیٰ جیکو احسان اوهانہی کیو آہی، ان کی ۽ ان

اقرار کی جیکو ہکو کری اوهان کان ورتو وہو سو یاد کریو .

كيف تكفرون بالله وكنتم امواتاً فاحياكم ثم يميتكم ثم يحييكم
ثم اليه ترجعون - هو الذي خلق لكم ما في الارض جميعاً ثم
استوى الي السواء فسوا هن سبع سماوات و هو بكل شيء عليم

اوهين خدا (کي) ڪيئن ٺاڻا مڃيو؟ توهه پهرين ڇان نه هئي پوءِ (مون)
توهه جان وڌي. (الله) وري توهه ماريوندي وري جياريندي وري توهه
ڪنهن وٽ موٽي ويٺو آهي؟ (هي) اهو ئي خدا آهي جنهن توهه لاءِ
جهنگي، زمين به آهي سو ٺاهيو ۽ پوءِ وري آسمان تي وڃي ست هوار
آسمان ٺاهيا اهو هر شيءِ کي ڄاڻي ٿو.

هو الذي خلقكم من طين ثم قضى اجلاً و اجل مسمى عنده ثم
انتم تموتون.

انهيءَ خدا توهه مٽيءَ مان ٺاهيو ۽ وري ميعاد مقرر ڪيو ۽
انهيءَ وٽ هڪ (پيو) وعدو ٿي چڪو آهي پوءِ (هه) تون (هن جي
قدرت به) شڪ ڪرين ٿو.

الله مان وعدو ٿي چڪو آهي، اهو ڪهڙو وعدو؟

الست بربكم ط قالوا بلى ج شهدنا ج ان تقولوا يوم القيمة انا
كنا عن هذا غافلين لا

ڇا آءٌ تنهنجو رب نه آهيان؟ سڀني جواب ڏنو ته ڇو نه؟ آءٌ انهيءَ
ڳالهه جو گواه آهيان ته متان اوهين سڀاڻي ائين چؤ ته اسين ته ان ڳالهه
کان غافل هواسون.

اهو وعدو هو ته ”هاڻو تون اسان جو رب آهين“.

لفظ آمان آهي، مگر انهن تي عمل ڪرڻ لاءِ ڪي سورھ سسي
سهسائين. (رب جي لفظي معنيٰ آهي پالڻ وارو ۽ پوءِ) ٺهڻ وارو آهي ته

آء اوهان جي انهيءَ اقرار جو گواه آهيان. هاڻ جنهن وعده جو گواه
الله تعاليٰ پاڻ آهي ته هن جي رڳو جو شان به اهو آهي ته ان جي
حڪمن جي تعميل ٿئي انهن حڪمن ۾ جتي نيهڪ ٿي نپائون آهي، اتي

ما كان الله ليذر المومنين على ما انتم عليه حتى يميز الخبيث

من الطيب ط (آل عمران)

جي حڪم ۾ صاف صاف فرمايل آهي ته الله تعاليٰ مسلمانن کي
جنهن حالت ۾ اوهين آهيو ڇڏڻ وارو نه آهي جيستائين ناپاڪ منافقن کي
پاڪ (مومنن) کان جدا نه ڪري.

ڪچي لوه کي رک جي صورت ۾ آڻڻ لاءِ هن کي ٻين ۾
تپائڻو پوي ٿو ۽ ساندائڻ ۾ مستجئون آهي.

آء ڪ نه ڄاڻان ائين ته جر گهڙي جو ڪو ٿئي
قضا جا ڪريم جي تنهنڪان ڪنڌ ڪڍيو ڪيئن
هڪ لکڻي پئي نينهن آئي اولس اول ۾.

۽ (اي پيغمبر ماڻهن کي چؤ ته) جي هو ايمان جي سڌي رستي تي
جميل رهندا ته آء انهن کي آزمائڻ لاءِ خوب پائي ڏيان.

پاڻيءَ جون ۾ مرادون آهن هڪ رحمت جو پاڻي جنهن تي انسان
جو جياپو آهي. ٻيو آهو پاڻي جيڪو لوه کي تپائي پاڻي ڏيو آهي ته
هو رک ٿئي ۽ ان مان تڪا اوزار ٺهن. بهرحال شاه مائينج الست برهڪم
جو اهو وعدو ياد ڪري فرمائي ٿو.

پاڻو هي هيڪار مونهان پڇو سڄڻين
”الست برهڪم“ چيائون جه وار
سڌي سورڪنار تن تڏاهڪون نه لهي.

* * *

حبیبین هیکار منجهان مهر مڌ کڍو
سو مون سڀ چمار، اورڻ اهو ئي ٿيو.

* * *

جڏهين ڪن فيڪون، من تڏا هڪون مارئين
تون ڪيئن و جهين تن کي مورا شڪون
هميرن هڪون جاڙ جسي کي هاتيون

* * *

چئي ڪن فيڪون جڏهن خلقيا روح خداه
کڏ جت گذران هو، جڙ لڳي تنهن جاء
مون توهين سين آه، اها ماچاه سپرين

* * *

فيڪون فدا ڪري ڪها ئين سين ڪن
تعظيماً تمام ڪري، پوء پٿريائين ان
مارو تتائين من، پونر پاڳي آڻيو

* * *

نڪا ڪن فيڪون پهڻي نڪا هنگ نه هون
سڄڻ انهيءَ ساعت هر پيئي ڏنسون
مون تن تڏاهڪون ماري ملاقات ڪئي

ٺڪا ڪن فيڪون هئي ٺڪو لڱ لڱ لهر
 ٻنيو هو نه بت هر اڃان ڪي آدم
 مون توهين مين مڱ آها سا چاه سپرين

* * *

ٺڪا ڪن فيڪون هئي، ٺڪا مورت ماه
 ٺڪا سڌ ٺواب جي ٺڪو غرض گناه
 هيڪائي هيڪ هئي وحدانيت واه
 لکيا ٺهن لطيف چئي آت ڪجهاندر ڪڙاه
 اڪين ۽ ارواح اها سا چاه سپرين

* * *

گهيڙ لنگهڙو گهاري ميثاڦا مهارسان
 ”الست برهڪم قالو هلي“ پر اها هاري
 ڏسو ڏيڪاري ڀرت ڀرپان جو ڀيڇرو

* * *

الست ارواحن ڪي جڏهين چيائون
 ميثاڦا، مهارسان لڏيون مون لائون
 سو موٽي ڪيئن ڀاهون جو محفوظا معاف ٿيو

* * *

الست ارواحن ڪي جڏهين چيائون جي
 قالو هلي قلب هر ٿيو تڦاؤل تي
 مجتبي ميهار جي آئون نهوڙي نهه،
 سرتيون ساهڙ سي هلن مون حق ٿيو

الست ارواجن کي جڏهن جا ڳايو جليل
 منئين راه سيد چئي سونائون سهيل
 وحدت جي واديءَ ۾ ڪوڙين کي قليل
 درياه جي دليل لوڙهي لهوارا ڪيا

* * *

الست ارواجن کي جڏهن امرڪيو احد
 هومن ڪايو ميهار ڏي سهڻي مڪن سڌ
 دلو دور درياه جي ڪيو ارادي اڌ
 جيڪي آيس ڏانهن عهد، سوپاري منڌ پاتار ۾

پوءِ جن اهو وعدو ٻار يو (ت، جيئن الله تعالى فرمايو آهي تہ،

و ان تومنوا وتتموا افلكم اجر عظيم ۵

۽ جي اوهان ايمان آڻيندا ۽ (شرڪ ۽ نفاق کان) پرهيز ڪندؤ تہ،
 اوهانکي وڏو ثواب ملندو) تيئن جن ايمان آندو تن لاءِ شاه صاحب
 فرمايو آهي تہ،

آگي ڪيا اڳهم، نسوروني اور
 لا خوف عليهم ولا هم يحزنون سچن ڪولهي سور
 موليٰ ڪيو معمور، انگ ازل ۾ ان جو

خيرات ۽ سخا

قرآن شريف ۾ الله تعالى جتي نماز جو حڪم صادر فرمايو آهي،
 اني زڪوة خيرات ۽ صدقي جو حڪم به ڏنو اچي. ان لاءِ الله تعالى

سوره الماعون ۾ انهيءَ شخص جي حالت ٻڌائي آهي، جيڪو یتيم کي
 ڏکاڌي ٿو ۽ محتاج کي پاڻ تہ کاڌو نٿو ڏئي پر یتيم کي بہ اهڙي
 ترغيب نٿو ڏئي۔ الله تعالیٰ انهن جي نمازن لاءِ بہ فرمائي ٿو تہ اهڙن
 نمازين لاءِ وڏي خرابي آهي۔

ارءیت الذی یکذب بالدين ۰ فذالک الذی یدع الیتیم ۰ ولا یحض علی
 طعام المسکین ۰ فویل للمصلین ۰ الذین ۰ (الماعون)۔

ڇا اوهان انهيءَ شخص کي نہ ڏٺو آهي، جيڪو روز جزا تي
 اعتبار نٿو رکي (جي اوهان انهيءَ جو حال ٻڌڻ گهرو ٿا تہ ٻڌو تہ) هي
 آهو آهي جيڪو یتيم کي ڏکاڌي ٿو ۽ محتاج کي کاڌو نٿو ڏئي
 ۽ نہ اهڙي ترغيب یتيم کي ڏئي ٿو۔ انهيءَ مان ثابت ٿيو تہ اهڙن نمازين
 جي لاءِ وڏي خرابي آهي۔

جنهن شخص جي طبيعت بخل کان بچي ان کي هدايت وارو چيو
 ويو آهي قرآن شريف ۾ آهي تہ۔

ومن یوق شح نفسه فاولاڪ هم المفاعون ۽ (واقعي) جنهن شخص
 کي پنهنجي طبيعت جي بخل کان محفوظ رکيو وڃي اهوئي ماڻهو نلاح
 حاصل ڪرڻ وارو آهي (الحشر) اهڙن ئي ماڻهن کي هدايت ڪئي
 ويئي آهي تہ۔

قل ما انفقتم من خیر فلماو الدين و الاقربین و الیتیم
 والمسکین و ابن السبیل وما تفعلوا من خیر فان الله به علیم۔

چو تہ جو مال توکي خرچ ڪرڻو آهي سو ٻيءَ ماءُ جو حق آهي
 قرابتدارن جو حق آهي یتيم جو ۽ محتاجن جو ۽ مسافرن جو (حق آهي)

جڪو به ليڪ ڪم ڪندو الله تعاليٰ کي ان جي خبر آهي۔ (پتري ۲۶)

الله تعاليٰ انسانن کي ياد ڏياري ٿو ته۔

و وجدك عالا فا غني۔ فا ما اليتم فلا تقهر O ط و اما

السائل فلا تنهر (وضحي)

۴ الله تعاليٰ توکي نادار ڏسي پوءِ غني بنايو پوءِ (ان جي شڪر ۾

۵) يتيم تي سختي نه ڪر ۽ سائل کي نه جهڙڪ. وري فرمايو ويو آهي ته۔

و في اموالهم حق المسائل والمحروم

۶ ان جي مال ۾ سوالي ۽ غير سوالي جو حق هو۔

شاه جي ليڪت ۾ رس لکاءِ ان جو تفسير هن طرح ڪري ٿي۔

ري مصلحت مڱڻا، قصر ڪين اچن

نور لڳلو نور سين نمڻو نيڻ ۽ سن

خيمي ۾ ڪنگهار جي چالڊوڻا چمڪن

لڌائين لطيف چئي سندا ڏاڻ ڏسون

تيلاه ملاڪ ڌڻين مڃنو مڱڻهار کي

* * *

ڪي جو به جل ٻولڻو پنيءَ ويهي پان

راجا رتون ۾ سڀاڻو سلطان

آءُ مٿانهون مڱڻا مقابل ميدان

ڪهوريا لڪ لطيف چئي تنهنجي قدم تان قربان

مٿو هي مزمان هلي آءُ ته هت ڏيئين

دنیا قید خانو آهي

حدیث شریف ۾ فرمایا آهي ته -

الدنيا سجن للمؤمنين و جنته للكافرين

هي دنيا مومنن لاء قید خانو آهي ۽ ڪافرن لاء بهشت .

شاه سائين اهو نڪتو هن طرح حل ڪيو آهي -

* * *

قسمت قید قوی نات کیر اچي هن ڪوٽ ۾

آئي لکئي لوح جي هنڌ ڏيکاريم هي

پرچي کين بهنرار ري جان جسو ۽ جي

راجا راضي ٿي ته مارن ملي مارئي

* * *

قسمت قید کي امن نات کیر اچي هن ڪوٽ ۾

”ونحن اقرب اليه من جبل الوريد“ وطن آن ويندياس

مارن کي ملندياس ڪوليون ڇڏي ڪڏهن

* * *

قید الماء ٿوم هت اڙانگي گهاريان

هناڪ جسمي والمواد لڏيڪم هنيون هت مندوم

قادر مال ڪندوم، ميڙالو مين مارولين

* * *

قید الماء ڪهن جو سو مون پاند رنو

جف القلم بما هو ڪان، وهي قلم ولو

اي قضا ڪم ڪيو، جيئن ٿر مارو آڏ ماڙين.

جهڙو قيد الماء تهڙو بند نه ڪو ٻيو
جف القلم بماهو ڪائن ، لهي نه تر تناء
عمر تو هتاء آجالي ٿي آڙين

* * *

ري اءراين هت گهنگهر گهارڻ مون ٿيو
بڪت العينان في هواڪ دما بهجان ساڻ ٻرت
من اڪيون تن تنم جتي جنب جيڏين

* * *

هي هنڌ پيٽيون هاڻ ساڙيان سڀ ڏيهن ري
ڪل شيء بهرجع الاصله ٿي جهجان جهانگين ڪاڻ
پري پنهنجي پاڻ، سان ملڪ ملير جو

موت ۽ آخرت

الله تعالى جو برحق ارشاد آهي ته،
كل نفس ذائقة الموت

۽ ان کان پوء فرمايو ويو آهي ته،

وما الحيوۃ الدنيا الا لعب و لهو وللدنار الا محرة خير للذين يتقون

انلا تعقلون (الانعام)

دنيا جي زندگي ڪجهه به نه آهي، فقط ڪيل ۽ دل جي وندر ۽

البت پرهمزگارن جي لاء آخرت جو گهر بهتر آهي .

چا اوهانکي عقل نه آهي،

وري تاڪيد فرمايل آهي.

لما متاع الحيوۃ الدنيا في الاخرة الا لليل (التوبه)

دنيا جي زندگي جو مزو (بلڪل) اي حقيقت آهي ۽ ڪجهه به نه آهي.

پوڏينن کي خبردار ڪيو پيو وڃي.

و فرحوا بالحيوۃ الدنيا و ما الحيوۃ الدنيا في الاخرة الا متاع

۽ اهي ماڻهو دنيا جي زندگي تي مرڪن ٿا ۽ دنيا جي زندگي آخرت جي سامهون ڪجهه به نه آهي.

شاه صاحب ان جو نقشو هن طرح ڪيو آهي

سائين ننڍا ٻار ووتن پاندين ننڍا ٻار

توڪي آرس اڪڙين ۾

پاتا پاڙي وارين پگهه منجهه پاتار

توڪي آرس اڪڙين ۾

پٽن ٿو پور ڪري آئي تهجهي وار

توڪي آرس اڪڙين ۾

سچيون رانيون سمهين ڪيو منجهه خمار

توڪي آرس اڪڙين ۾

ڪانو ڪنين له مٿي هلڻ جي هاڪار

توڪي آرس اڪڙين ۾

قالب ٿيو ٽڪڙا پڙهو اي هچار

توڪي آرس اڪڙين ۾

سائينء مڪئي سچ گي تون ڪوڙو منجهه قطار
توڪي آرس اڪڙين ۾

ڪ توڪينن نه سئي ڪهر جي ڪوڪار
توڪي آرس اڪڙين ۾

گهڙان ٿي ري گهڙي الاهي تهار
توڪي آرس اڪڙين ۾

هو جو شڪ ڪ شارڪ جو، تان رک ستار
توڪي آرس اڪڙين ۾

ڪل نفس ذائقه الموت ٻڙهو ايءِ بهار
توڪي آرس اڪڙين ۾

ڪڪار تون شهباز جو تون تان منجهه شڪار
توڪي آرس اڪڙين ۾

يوم يفر المرء من اخيه جت پڇندا يار
توڪي آرس اڪڙين ۾

جئن جال نه لبهي سئج اي سنڀار
توڪي آرس اڪڙين ۾

جم وسارين ويسرا پتين جي پلڪار
توڪي آرس اڪڙين ۾

* * *

انسان پنهنجي زندگي ڪئين گذاري

وينو تن تينس مک ڏيهائي مڪڙي
 سنباهي سيد چئي، مٿي نيدو۽ لينس
 وٺالي وڏاندر لاجو لڳائينس
 آخر آهرائينس ته جوکوڻي نه جهاز کي

* * *

تن تيندو آءُ، مک ڏيهائي مڪڙي
 سالباهي سمونڊ جي، منا مور م لاه
 اڃ ڪ سنجھ، صباح آهرندي اتالڪ تڙين

* * *

اورهائين آئين ميڙيو معلم خيرون
 ساتان سڌ نه ڏين جتي وه ويد ڪري

* * *

پيڙي پرائي وکر هاءِ م وترو
 تري م تن بها پاستون هائي
 هي هڏوهائي، ڪڙه ڪاوڻي ڏهنن کي

* * *

وکر سو وهاء جو پئي پرائو نه ٿي
 ويچيندي ولات م ذرو ٿي نه ضاه
 سا ڪاهڙ هلا آڳه جنهن جي آبهن

* * *

جتو وانءُ جهاز گڏو ڳراهن سين
 پوريندي هن پار ڏي سڌر ڪٽج ساز
 اچن ٿا آواز، مٿائي سمولڊ جا

تبر جي ڪنار کي ڏسندي ڇو ويو

اچي سو ڏٺو جو ڪهر سو ڪنن سين
 مٿي لوڪ لطيف چئي ياد نه ذرو ڪيو
 غافل ٿي غراب کي اوڙه تي آندو
 سو چتر ڇو هي کان رکين جو پٿر پراڻو پوءِ
 جهاز ضعيفن جو هائيءَ ۾ برتو
 ميد ساڻ سنڌو ۾ ۾ بندر پهچائين

شيطان

الم اعهد اليكم يا بني آدم ان لا تعبدوا الشيطان انه لكم عدو مبين
 و ان عبدوني ط هاذ صراط مستقيم ولقد اضل منكم جبلاً كثيراً افام
 تكولوا تعقلون ○ (ياسين)

اي آدم جا اولاد ڇا مرز اوهان کي (پيغمبرن جي ذريعي) چڱو ڪونه
 هو ته شيطان کي نه پوڄجو. هو اوهان جو ڪليل دشمن آهي ۽ مون کي
 ٿي پوڄندا رڃجو، اهوئي (توھيد جو) رستو سڌو آهي. ان چوڻ کان پوءِ
 به شيطان اوهان مان ڪيتري خافت کي گمراه ڪري ڇڏيو ڇا اوهان کي
 عقل ڪونه هو.

ومن يتخذ الشيطان ولياً من دون الله فقد خسر خسراناً مبيناً ۽ يعدهم
 و يمهنتهم ط وما يعدهم الشيطان الا غروراً اولئك ماواهم جهنم ولا يجدون
 عنها مغيصاً ○ (النساء)

ڇوڪرو به خدا کي ڇڏي شيطان کي دوست بنا ٿيندو، سو سراها
 نقصان ۾ پڏي ويندو شيطان (جيئن ڇو هو اهڙي طرح) ماڻهن کي وعدا

ڏٺي ٿو پر پورا نٿو ڪري) آميد ڏياري ٿو (مگر ڪوڙي) ۽ شيطان جيڪي وعدا آهن سان ڪري ٿو سي سڀ دغا سان ڀريل آهن انهن ماڻهن جو ڏيکائو دوزخ آهي انهن کي اتان ڀڄڻ جي جاءِ نه ملندي .

قل رب فانظرنى الى يوم يبعثون O قال فانك من المنظرين O لا اله الا الله يوم الوقت المعلوم O قال فبعضتكم لا اغوينهم اجمعين O لا الا عبادك منهم المخلصين O قال فالحق لا والعق اقول لاملن جهنم منكم وامن تبعكم منهم اجمعين O (ص)

ابليس چيو ته منهنجا مالڪ مونکي انهيءَ ڏينهن تائين مهلت ڏي جڏهن سڀ ماڻهو (وري جيئراڻي) اٿاريا وڃن، پروردگار فرمايو: (وڃ) توکي انهيءَ ڏينهن تائين مهلت آهي جنهنجو وقت مقرر آهي. هن چيو ته تنهنجي عزت جو قسم هاڻ ته آءٌ سڀني ماڻهن کي گمراه ڪندس مگر انهيءَ جيڪي تنهنجا خالص بنندا هوندا.

چور آيو اينءَ چوڻ ته آءٌ آهولي آهيان
جي اسي اکين هوءَ ته لڪي ڪي ڪونه لهي

* * *

جني ماڻڪ ماڳ تي چوران ٿڪيو
سائون تن سڀاڳ اصل جن اوباهيو

ان شيطان کان آڇڪائيءَ جي واٽ شاه صاحب هيءَ ڳولي لڏي.

پانهپ جو پيڙهن ۾ وڪر وڌائون

موتني معرفت جا سڃا سوڊهائون

التائب من الذنب اي ڪٿ ڪٿيائون
آئين جي آءِ برڪت ٻار لنگهائيا

آن کان پوءِ فرمائي ٿو ته

جهنگ ڪامي ٻت ٻو لٽي چوران لڪ
ولي وجودان نڪري جيڪا ڌڙي دک
هڪ سچن ٻي سڪ ٻئي ٻهٺا پاڻ ۾

الله تعاليٰ جو خوف

ڏهاڪا سهاڳڻيون گهڙي ڏوه ڪنن
ور وڏوڻو اٻهين، جيئن جيئن پاڻ ٻين

يا ايها الذين آمنوا الله وكونوا مع الصادقين ط

مسلمانوا الله (سبحانه و تعاليٰ) کان ڊڄو ۽ سچن سان گڏ رهو.
يا ايها الذين آمنوا اذكرو نعمت الله عليكم اذ هم قوم ان يسطروا
الكم ايديهم فكف ايديهم عنكم ۽ واتقوا الله وعلني الله فليتوكل المومنون ع
(مائدہ)

مسلمانو! الله تعاليٰ جو آهو احسان ياد ڪريو جڏهن ڪن ماڻهن
توهان تي هٿ هلائڻ گهريو ٿي. پوءِ الله تعاليٰ کان ڊڄو ۽ مسلمان
ڪي الله تي ئي ڀروسو رکڻ گهرجي.

اقلم يروا الي ما بين ايديهم وما خلفهم من السماء والارض ط ان نشا
نخسف بهم الارض او نسقط عليهم كسفا من السماء ان في ذلك لا آيه
لكل عبد منوب ع (السيا)

ڇا ماڻهن انهيءَ زمين ۽ آسمان کي نه ڏٺو جيڪو آهن جي اڳيان
۽ پٺيان آهي، جي آءٌ گهران ته (هڪ ٻل هر) انهن کي زمين ۾ غرق
ڪري ڇڏيان يا آسمان جو هڪ ٽڪر آهن تي ڪيرايان جنهن بندي کي
خدا تعاليٰ جو خيال آهي انهي کي ته ضرور انهي مان (خدا جي) قدرت
جو پتو ملندو.

آو ڏمرئو ڏس حيلو ٿيو هار جو
سٺو سڀ مرتيون ور نه ڪنهن وس
دعويٰ پهرئين دس پڇڻو ٿو پورا ڪري

* * *

هيئن ته گهڻو شمار ڪل به هئي ڪانڌ جي
تو پائيو موچاري ٿيان ڪچي ٻالي هار
ڪانڌ ڪوڙي جو نه وٺي منهن ڀٽون منگار
وهم لهي ونجهار، دليون هر کي داسرو

* * *

ڏاهي هس ڏهر، مرتين منجهه سڄاڻ
ڪاجا بهيم ڪاڻ جيئن منهن مٿانهون نه ڪٿان

* * *

وڏيري هواس، ميڙو مون گهر سر تهن
هٿ ڇهن هار جي ڪڙي ڪانڌ ٿياس
ڍولي ڍيلواس، آيم ڏنءُ ڏهاڪ جو

ليلا پوري ا، پٽن چئي چنيسر سان
تو جو پاليو هانهنجو سو ريساڻو راجاڻ
پالما ڌار هريان ڪانڌ ڪنهن جو نه وٺي

* * *

چيئي چنيسر ڄام سين ليلا لڪاء م تون
اي ڪانڌ ڪنهن جو نه ٿئي نه ڪا مون ا، تون
روئنديون ڏنيون مون، ان در مٿي دادليون

* * *

هلندي هاڙو مٿي ڏڪن منجهان ڏوه
هو اوچڻ سر آڻن تي، هي ٻنڌ پڇاڙي پوه
اهڙن ري لطيف چئي، ڪيئن ڪريندس ڪوه
اڳنا راڙو سڄي روه، وهان تان نه وس پئو

* * *

هلندي هاڙو مٿي سسي ڏيندس ماه
لکن تان لطيف چئي هاري ٿم پاه
ڪندو هاجو، الله، وهان تان نه وس پئو

جناب مسرور حسن خان ڪمشنر حيدرآباد ڊويزن، شاه عبداللطيف
پتالي جي درگاه ۾

تقدیر

پريان سندي پار جي مڙيني مثالي
ڪانهين ڪڙائي چڪين جي چيت ڪري

قرآن جو قول ٻڌو

و ان تصبهم حسنة يقولوا هذه من عند الله و ان تصبهم سيئة
يقولوا هذه عن عندك قل كل من عند الله ط فمال هو لاه القوم
لا يكادون يفقهون حديثاه ما اصابك من حسنة فمن الله و ما
اصابك من سيئة فمن نفسك و ارسلناك للناس رسولا ط و كفى
بالله شهيدا (النساء)

۽ (اي پيغمبر) جي انهن ڪي ڪا پلائي ٻڌي ٿي ته هو چون
ٿا ته اها خدا جي طرفان آهي (ايستائين هو سچ چون ٿا) پر جي
ڪا برائي (هلا) اچي ٿي ته چون ٿا ته اها تنهنجي ڪري آهي
(اي پيغمبر) ڇو ته سڀ خدا جي طرف کان آهي. انهن ماڻهن ڪي
ڇا ٿيو آهي جو ڳالهه ڪي سمجهن جي ويجهو به ٿا اچن. اي بندا
جيڪا پلائي توکي پهچي ٿي سا ته خدا جي طرفان آهي پر جيڪا
برائي توکي رسي ٿي اها به الله جي طرفان آهي. لهن اها تنهنجي
ڪانهن جي ثامت جي ڪري آهي ۽ (اي پيغمبر) مون توکي الله جو
پيغام ماڻهن تائين پهچائڻ وارو (بنائي) موڪليو ۽ الله جي گواهي
(تنهنجي پيغمبريءَ لاءِ) ڪافي آهي

انا كل شيء خلقته بقدره (القمر)

مون ته هر شيء کي تقدير جي موافق ٺاهيو.

والذي قدر هديء (الاعلي)

۽ جنهن (سڀ ڪجهه) مقرر ڪيو ۽ پوءِ (انهيءَ نموني)

هلايو.

قد جعل الله لكل شيء قدراً (الطلاق)

پيشڪ الله هر چيز جو انداز مقرر ڪيو آهي.

سوري مهنگاري اصل عاشقن کي
لڏا ڪين لطيف چئي ٿيا نيزي نظاري
ڪونهو ڪناري آڻيو چاڙهي ان کي

* * *

ڪاتيءَ ڪونهي ڏوه ڳن وڍيندڙ هٿ ۾
پسو هر عجب جي لچيو وڃي لوه
عاشقن اندوه سدا معشوقن جو

* * *

ديکين دوک ڪڙهن جت ڪڙين ڪڙ ڪو نه لهي
تتي طبيبن چاڪ چڪندا چڏيا

لکيو پري نه ٿري جي اٿن آهي ته پوءِ

اصل عاشق پانهنجي سسي نه ساندين
لاهيو سر لطيف چئي ساه سلاڙو ڏين
ڪلنئون ڪائين، ڇن پوءِ پريٽون
ڪڇن ۽ ڪونهن اي پر مندي سڄين
سوريءَ چاڙهيو سپرن ڏنپ ڏيهائي ڏين
ويناوره وٿين، آءُ واڍ وڙا وهاءِ تون

جت حبيب هٿن، نالڪ پري نينهن جي

تتي طبيبن وڃا وڃي وسري

لوح محفوظ

نه ڪاٺي نه ڪانه نهڪو ڏوه قلم جو
انگ آڻيئي لکيو جت نه رسي پانهن
ڪنهن ڪي ڏيان دانهن قضا قلم وهائيو

وڪل شيء فعلوه الزبر و ڪل صغيرا و ڪبير مستطره (القمر)
۽ جيڪا ڳالهه هنن ڪئي آهي سا (خدائي) دفتر ۾ لکيل آهي.
هر ڪم اهو ننڍو هجي يا وڏو (لوح محفوظ ۾ موٽر) لکيل آهي.
ما اصاب من مصيبتيه في الاض و لا في انفسكم الا في كتب
من قبل ان نبراهما ان ذالك علي الله يسير. لڪيلا تا سواعلي
ما فاتكم و لا تفرحوا بما آتكم الله يجب ڪل مختال نخوره
(اي ماڻهوءَ) جيڪا آفت زمين تي اچي ٿي (مثلا قحط زلزله
طوفان وغيره) ۽ خود تو تي (جيڪا مصيبت) اچي ٿي (مثلا ڏک بيماري
موت وغيره) سو هن جي پيدا ڪرڻ کان اڳ ئي لوح محفوظ ۾ (لکيل)
موجود آهي. بيشڪ الله جي نزديڪ (اهي سڀ ڳالهيون لکن) آسان
آهن (اهو مون توکي ان لاءِ ٻڌايو) جيڪا شي تو وٽان وڃي هلي ان
تي (حد کان وڌيڪ) غم نه ڪر ۽ جيڪا نعمت الله توکي ڏني آهي
ان تي (غور ۾ اچي) مرڪ نه. الله تعاليٰ ڪنهن به مرڪڙ واري
شيئي باز ڪي پسند نٿو ڪري. (الجديد)

توڪل

الله تعاليٰ جلشانه، فرمايو آهي هر ڳالهه ۽ هر ڪم ۾ مون تي
پروسو رکو.

۱- ومن يتوڪل علي الله و هو حسبه
۽ جيڪو الله تي توڪل ڪندو ته اهو (الله) انهي لاءِ ڪافي آهي.

- ۲۔ و علي الله فتوكلوا
 ۽ الله تي توكل ڪريو.
- ۳۔ فاذا عزمتم فتوكلوا علي الله
 بهر جڏهن تون (ڪنهن ڪم ڪوڻ جو) بهڪو ارادو ڪرين ته
 بهر الله تي توڪل ڪر.
- شاه سائين الله تعاليٰ جي انهيءَ ارشاد کي نظر ۾ رکندي فرمايو

آهي ته

هورن هاڙو لنگهيو ٿي جريدي جوء
 هوند جنهن سين هوء، هوت نه هوندو تنهن

* * *

هورن هاڙو لنگهيو، مني مومت چڱ
 ”لا“ مين آڻي لڏ ”ڪين“ رسائي ڪيچ کي

* * *

هورن هاڙو لنگهيو، گوريون پاسي ڳوٺ
 ڪيچ تنهن کي ڪوٺ، ”ڪين“ جنهن جي ڪيچ ۾

* * *

ڪهي جا ”ڪين“ ڪٿي، پرين بهتي سا
 وهي ويڙهجي جا، وصل تنهن وڃايو

* * *

هورن هاڙو لنگهيو، گوريون ٿيون ڳهن
 حاجي تنهن هجن، ڌارا سڪ سيد چئي

* * *

ڪا هت اهت، ڪا گوري سندي ڳال
 ڪين بهتي مال، حال بهتي هوت کي

هولندا هوت پري اوڏو آ ان هولدا کي
ساچن تن سري، ”لا“ مين لڏين جي

* * *

لائي خنجر ”لا“ جو هن خنجر کي هن
مڏن جيون سيد چئي وٺون سڀ وڪڻ
پهر پروڙي کڻ ته هلڻ هر هوري تئين

* * *

ارڏا آري ڇام ري، گذر گذريام
لڪيون لڪ لطيف چئي اورانگين آيام
پرڻ پنهنون ٻٽ هر ايءَ سعادت سنديام
مٿس ڪم وڌام، وهان تان وس پڻو

* * *

هڪي پانهي ڇت هر ٻي جا ڪري الله
پانهي وجهي ڪن-هر پانهي ڪنديءَ ني
سڙ سي ڏوئي، جي تڙ توائي مڪڙا.

نفس

اخذنه العزة بالاثم فحسبه جهنم

هن کي نفس هرمتي گناه تي تيار ڪري پوء انهي ماڻهوءَ لاءِ
جهنم ڪافي آهي. (قرآن شريف)

إن النفس لامارة بالسوء

پيشڪ نفس هر وقت برائي جو امر ڪندڙ آهي. (يوسف)

اعدى عدوك لفسك النى بين جنبك . (حديث)

تنهنجو وڏي ۾ وڏو دشمن تنهنجو نفس آهي جيڪو تنهنجي انهي

پاسن جي وچ ۾ آهي .

چئن توه ۾ چئن ، پاء آميري آن مين
جي هو اوڳن ڪنهي آسهنين ، تون ڳٺائي ڳن
پاند جهليو تون پن ، هن سنهاري سڱ ۾

* * *

لمي ڪمي نهار تون ڏمر وڏو ڏک
منجهان صبر سڪ جي سنوارڻا سمجهين

* * *

نمي ڪمي نهار تون ڏمر ڏولاڻو
ٿي ساڃاڻو ، جي آڀهن انهيءَ پير تي

* * *

ڏمر پاسو ڏک سين ڪاند ڪٿوري هوءَ
والله مع الصابرين آڳو ايهم چوه

* * *

ڪم ڪمندن ڪٿيو هارايو هوڙن
چڪيو نه چوندن ، هو جو ساه صبر جو

* * *

ڪمندڙن گهر ڪن ، چندل چڱا نه ٿيا
ويٺئون ويٺ هتي هت نه اچي ڪين

* * *

هو چوڻي تون م چؤ وائو ورائو
پاند م پائي ويو ڪينو وارو ڪينڪي

* * *

هو چوڻي تون م چؤ وائو ورائو ويو
سڀني سين سيد چئي من ماري ڪر ميل
کانڌ وڌيائي ڪيو، ڪيني منجهان ڪين ٿي

* * *

ڪين ڪين پرائو، ڪيني منجهان ڪين
جي هو مٿي سيگ، ته ره چئو جو ڪو ٿي

* * *

سڀي ويو ڪنن سين ورائو م وري
هاديءَ جي هدايت جي آهي اڳي گري
تن سڄي ساه مري، جن مارو نفس ماڻ سين

* * *

چندن ڪيم چئو تون ويو ورائو سا مهم
ڪامت قيمت جهڙي روز ڏمر ڪي ڏهچ
ويو م ورائو ته سڀ در سهاڳي ٿين

* * *

ان چندن م جهڙو، چندن چيو ومار
اٿي پهر ادب سين پر اهائي بهار
پاو منهن مومن م، غربت ماڻ گذار
مفتي منجه، وهار ته قاضيءَ ڪانپارو نه ٿين

* * *

ڏيکي

سا ست لڙ سارين الف جنهنجي اڳ ۾
 لياحق نهاريين پٺا پيا ٻر پٺڙ ري

الله تعاليٰ جو ارشاد مبارڪ آهي ته:

ان الله لا يظلم مثقال ذرة و ان تك حسنة يضاعفها و يوت
 من لدونه اجراً عظيماً

الله تعاليٰ ڪنهن تي ذري برابر به ظلم نٿو ڪري، هر جي ڪا
 اڳي آهي ته ان کي ٻيڻو ڪري ٿو ۽ ان کان سواءِ (ذئي تعاليٰ)
 پاڻان وڏو ثواب ڏئي ٿو (النساء ۶)

و هو الغفور الودود" ذوالعرش المجيد O فعال لما يريد (البروج)

۽ اهوئي (گنهگارن کي) بخشڻ وارو ۽ (نيڪن سان) محبت
 ڪرڻ وارو آهي. تنهن جو مالڪ بزرگي وارو جو چاهي سو ڪرڻ وارو

ان بابت شاه جي ساڃهه به مطالع ڪريو :-

پلائي آهن، ٻرين پلائي ٻانهنجي
 سڃاڻها سر چڙهنو ڏوراها لڙ ڏين
 مان ڏي مديون ٿين سڃڻ سڃاڻين ۾

* * *

پيشانيءَ ۾ ٻرين جي پلائيءَ جا پور
 اڱڻ آڪندين جي ڏي ها پوهي پور
 قمر هاڙي ڪور، شمس سڙين سڙين

* * *

قاتل ڪمائي ڪري وه ماڪيءَ جي ڪن
وٺا ويهي تن ٻيڄ ڪي پيالون

* * *

آئي آتر واءِ موڪيءَ ست اڀتيا
مٿارا تنهن ماءِ اچن سر سنڀا هيو

* * *

اهو آهي شاه عبداللطيف ڀٽائي علم، الرحمة، جن جي ڪلام جو
هڪ مختصر باب، جو معنيٰ ۽ مطلب جي لحاظ سان هڪ بحر بيڪران
آهي. ۽ جيئن شاه صاحب پاڻ فرمايو آهي ته،

سي هوچارا پر ٿيا سمند سيويو جن
آندائون عميق مان جوتي جواهرن
لڌائون لطيف چئي تعاون مان نهرين
ڪانهي قيمت تن، ملهه مهاڳو آن جو

۽ عوام ان لاءِ هيءَ راه رکي ٿو.

ٿيو رسالو شاه جو جي آهي تفسير قرآن
يا رموز معرفت يا ڪي منجهس سر لهان
يا شريعت ۽ حقيقت جا ٿيا رسقا هيان
يا انهيءَ ۾ ڏس ٿو هي حب الوطن جا داستان

بهر صورت ٿيو رسالو راهبر ايمان جو

آه ٿيو ايمان شاهد مسلمان جي شان جو

ڪهڙو ڇڻي درد جو دنيا ۾ درمان ڪونه آهي؟
 رنج آهي پر تهو راحت جو سامان ڪو به آهي؟
 هر مصيبت ۾ ٿيو شامل فضل يزدان ڪونه آهي؟
 ڪارمشڪل ڪيئن ٿئي آسان سو آسان ڪونه آهي؟

رود ۾ ڪجهه رڙه ته آڏو هوت پڻ ايندو هلي
 سڀني بهن ٻار جن دمشت ۾ آهي دل جهلي
 عشق جا عاشق لکي آهن لکين ويا داستان
 ڪن پروڙي مام مخفي ڪن ڏٺو آهي عيان
 راز قدرت جي ٿيا الذاز جا ڪي رازدان
 پنهنجي دردن ڪي ڪري هر ڪو ويو آهي بيان
 هر سڀن کان شاه جي طرز نگارش آهي هي
 حق جي رستي ۾ هن جي ڪهو ڪاوش آهي هي
 ڪٿ بهل جا پار پچندي سور سڀني جا ڪٿي
 محبتون ميهار خاطر تار ۾ ٿو هٿ هٿي
 چت چنيسر ڪي رکي ايلائي ايلائن وٺي
 جو پڻ جي جوءِ پچندي ڳالهينون تن جون ڳڻي
 مينڌري جي لاه مومل ٿي ٿو اوجاڳا ڪري
 ٻول بهجل جو ٻڌي سور ٿيو سڌڪا پري
 ڪينڪي وسريون وطن جون هنڪي ويڙهيون واڙهيون
 هيچ ٿيون هن جي نظر ۾ محل توڙي ماڙيون
 هن ڪٿيون ۽ ڪنهن ٻڙيون هرگز نه پت سان ٻاڙيون
 نڪ طرح ڪي لڳل تن ۾ وطن جون تازيون
 جي گهري ٿو ته به ٿو بهرين سر گهري سنڌ جو سڌڪا
 به چوي ٿو لاه ڏينهن جي مٿان ڏاڙ ڏڪار

مختصر مطلب ته قصا سنڌ جا دهرائي ويو
 سڀ مجازي مان حقيقي راز سمجهائي ويو
 ني الحقيقت حق سان هو پنهنجي لئون لائي ويو
 ۽ وطن جي حب جو تاڪيد فرمائي ويو

شاه جو باعث انهيءَ اعلىٰ ۾ اعلىٰ شان ٿيو
 ۽ زبان سنڌ تي ان جو وڏو احسان ٿيو

هي ڏيئي به نام هڪ ويو آهي جو دانا راز
 تنهن مٿي جيڪو هلي ٿيندو آهي صرف راز
 هت ۽ هت رهندو برابر ان جو عزو امتياز
 مدح ۾ ان جي رهي ٿو ٿي غني نغم طراز

شل هلون نش قدم تي مرد حق آگاه جي
 ۽ ٿئي حاصل هدايت شل مهاڻي شاه جي

هن وقت جناب مسرور حسن صاحب ڪمشنر حيدرآباد ڊويزن جو
 ساڳئي وقت ئي شاه ثقافتي مرڪز جو پريزيڊنٽ به آهي، تنهن جي
 نڪ راءِ اها آهي ته شاه جيڪي معرفت جا ماڻڪ پڪيڙي ڇڏيا آهن ان
 کي مڙي مشابهت جي لحاظ سان مالها ٺون مڙهيون وڃن. هيءَ انهي
 ڏس ۾ پهريون قدم آهي جيڪو انفرميشن ڊپارٽمنٽ جي طرفان کنيو ويو
 آهي ۽ ڪوشش اها آهي ته هن دفع شاه اسلامي انداز بابت جيڪي
 چيو آهي سو جي سڀ نه ته به ان جو حصو عام جي آڏو آڻجي.

اها دعويٰ نه آهي ته ڪو هتي سڀني جواهرن کي جوتي آدل
 آهي، پر ڪتاب جي ضخامت ۽ وقت جي لحاظ سان جيڪو ڪم ڪيل

آهي سو الهی ۽ ڏس ۾ هڪ لنڊي وڪ آهي ۽ جيئن مسافر منزل ۾
 پهرين قدم آهسته ڪڍي پوءِ تيز هاندو آهي، تيئن اميد اهائي آهي ته
 جو ڪم نهڪ نيتي سان ڪنهو ويو آهي سو سگهو ئي وڃي پاڻ تڪميل
 تي پهچندو۔

آخر ۾ جنهن خدا رسیده بزرگ انهي راه جي رهنمائي فرمائي
 آهي ان جي حضور ۾ عقيدت جي اظهار کي ۽ سعادت سمجهيو وڃي ٿو۔

شه پٺائي گهوت اي آل عليءَ جا نيڪ آل
 سڀ ولايت ۽ ڪرامت جا سر يا توکي ڪمال
 جنڪي احسن ٿا چون، سي شاه سڀ سريني خصال
 سنڌ ۾ توکي چون ٿا آهين تون لالن جو لال

ٿيو خدا جي حڪم سان تنهنجو برابر اتصال

معرفت جي ماڻڪن جي وٽ ورا هيندڙ لطيف
 راز بي الهاز قدرت جا مثاليندڙ لطيف
 گهرن کي ره، هدايت جي پڌاليندڙ لطيف
 من کي نيشي ٻار پرين جي پڄاليندڙ لطيف

تنهنجي اڪتن جو ملل مشڪل ٿيو آهي مثال

شاعران سنڌ جو تون آهين افسر خوب خوب
 نقش پا تنهنجو اسان لاءِ آه رهبر خوب خوب
 تنهنجو ٿيو رمزو معاليءَ ۾ ته دفتر خوب خوب
 ٿيو هروس سنڌ وٽ هي واه زيور خوب خوب

ڇا منڊس جڳ مڳ جلا ۽ ڇا منڊس جوت ۽ جمال

مرتبو حاصل وڏو ٿيو حافظ شيراز کي
پر ڏسي ها ڪاش تنهنجي شعر جي انداز کي
سوز تنهنجي کي سڃاڻي ها پر وڙي ساز کي
تنهنجي قدمن ۾ ڦٽو پنهنجي ڪري ها ناز کي

تنهنجي زهد و اتقا جو آهي هو حاصل مال

دلتر معنيٰ چوان يا آهي شربت الڪبين
شعر تنهنجو ٿيو شريعت جي امانت جو امين
ڇا به آهي، آهي ليڪن مونکي ٿيو اهڙو يقين
جيستين قائم آسمان ۽ آهي گردش ۾ زمين

تيسين اچئون ناهي ٿيو سنڌي زبان تي ڪو زوال

منج تنهنجو شاه ٿيو قرآن جو تفسير آه
جنهن کان ٿئي روشن جهان گويا آه تنوير آه
ڇا معانيءَ ۾ مڪمل ڇا مندرس تطهير آه
ويئي وڏي جنهن کان زبان سنڌ جي توقير آه

شعر تنهنجي جي سڃاڻي ڪنهن به ڪا حد ڪمال

تنهنجي هر هڪ بيت جو هر لفظ ٿيو الهام آه
معرفت جو ۽ حقيقت جو منجهس پيغام آه
الف جنهنجي ابتدا ۽ الف تي الهام آه
يعني اول تا به آخر هڪ خدا جو نام آه

حق جي تعليم ڏاران ٻيو به ان ۾ ٿيل و قال

واقمن تي گو جڏهين پنهنجو قلم تون وارئين
 ڪٿ پنهل ٿي هاڻ تون ٿي ڪٿ سسئي ڏيکارئين
 يا تم ليلا ٿي ڪٿي هرور اڳيان پو ڪارئين
 يا وطن جي ياد هر هر هنجهون ٿو هارئين

زخم خورده جيڪي دليون تن جو تو ڪيو الله مال

شل وطن وارن کي اهڙي ڪا سعادت اڄ سري
 تنهنجي نسخي کي آتن هت هر ڪٿي رهبر ڪري
 آه هيئن لاريب تن تان هر مصيبت ڪر ٿري
 باليقين هر دو جهان هر تن جي جهڪر هت پري

تنهنجي در تي ملتجي آهي غني ٿيو خستہ حال

جنهن الاهي عشق هر هن سونهاري مه جوڳي ٿي جبل جهاڳيا سامونڊي
 سفر ڪيا ۽ تڙ نڪيا ۽ ڇيو ته

اول آخر آه هلئون مولڪي هوت ڏي

سو نوٽ هن لتهجي تي بهتو ته

عاشق معشوقن جي وٺي ويهه ڳري
 جم ورچي چڏئين منڊي دوست دري
 ڏيندا هڪي ٻاجهه جي، ويندءَ اپ ٿري
 اسان تان نه سري، توڪين سري سهرين

* * *

عاشق معشوقن جو وٺي ويهج مهر

اچي ٻڃند ه پائهن، ٻرتا ڀري ٻير
 پلائن سنڌو ڀير، رهبر ٿيند ه راه م
 عاشق معشوقن جو وٺي ويهڃ در
 اچي ٻڃند ه سپرين لهند ه سر مڀر
 پلائيءَ جو ڀير رهبر ٿيند ه راه م
 عاشق معشوقن جو وٺي ويهه دڪان
 اڻڃ پيش ٻرين جي اڻڻي وجهي پاڻ
 ته تون تنين ماڻ، سدا ره م سرخرو
 عاشق معشوقن جو وٺي ويهڃ گوت
 جم ورجي ڇڏئين موڪي ه سنڌو مٺ
 سڪري سرجي سٺ، پيڇ ڪي ٻياليون
 عاشق معشوقن جو وٺي ويهڃ رند
 پياريند ه پائوي ميخاني جو مند
 ڪيم ڪڍج تون ڪنڌ اوڏو ٿي ان ڪي

۽ آخر دوست جي ديدار جو آميدوار ٿي چوي ٿو

توجهن جي قات تن ٻن آهي تنهنجي
 فاڌڪروني اذڪرڪم اي پروڻج هات
 هت ڪاتي ڪڙوات ٻڃڻ ٻر ٻرين جي
 عاشقن الله جي سدا وائي وات
 فاڌڪروني اذڪرڪم تن م اها تات
 الهيءَ کان ڪنهن ماعت، سڄڻ ويل نه وسري

۽ پر الهن پنڌن کان پوءِ جي وجود ۾ وڙائين ته سندس حق ٻين
نگاهن ڏسي ورتو ته -

ونهن اقرب اليه من جبل الوريد -

۽ فرمايائين ته -

طالب ڪثر منهن سر روميءَ جو آهي
تاڙي جي لاهي ته منجهم مشاهدو ٿئي

* * *

طالب ڪثر منهن سر ابيءَ روميءَ جي اوطاق
جي پيچي در فراق ته منجهم مشاهدو ٿئي

* * *

ووڙيم سڀ وٿاڻ پارڪارڻ جت جي
والله بڪل شيءِ محيط ايءَ آرهائيءَ اهڃاڻ
سڀ ۾ پنهنون پاڻ ۽ پيوناها، پروج ري

* * *

جان پيهي ڏنم پاڻ ۾ ڪري روح رهان
تان لڪو ڏونگر ڏيهه ۾ نڪاڪهچين کان
پنهنون ٿيس پاڻ ۽ سسئي تان سور هوا

* * *

پر گهر پاسو ڪري پيچ پريان ڪر پاڻ
سو تان توڻي ساڻ جه لڻ جفا ٿون ڪرهن

* * *

شل الله تعاليٰ سڀني کي اها هدايت ڏي جو اسين انهيءَ ٻار پري
هاديءَ جي هدايت تي هلون ۽ ثواب دارين حاصل ڪريون -

پٽ شاه ۾ شاه لطيف جي ورسني جي موقعي تي بحفل موسيقي.

درگاه شريف جو اندروني منظر ڊويزنل ڪمشنر ۽ ٻيا آفيسر مرمت جي ضرورتن جو جائزو وٺي رهيا آهن.

حصہ نظر

سلام عقیدت

السلام اي شاعر مشرق سلام السلام اي صاحب عالي مقام
السلام اي اوليائن جا امام السلام اي پاڪ ذات و پاڪ نام

ڪامل و اڪمل ولي توتي سلام

نازش آل علي توتي سلام

مالڪ صبر و رضا توتي سلام رهبر راه بقا توتي سلام

مخزن مهر وفا توتي سلام مصدر صدق صفا توتي سلام

تابع حڪم خدا توتي سلام

شاگرد رنج و هلا توتي سلام

چاره ساز بيڪسان توتي سلام ياور در ماندگان توتي سلام

تاجدار عاشقان توتي سلام سنڌ جا روح روان توتي سلام

بحر حڪمت جي شناور تي سلام

معرفت جي پاڪ دفتر تي سلام

پاسبان فصر و ايمان تي سلام رهنما راه عرفان تي سلام

مظهر انوار يزدان تي سلام پيڪر تصوير قرآن تي سلام

السلام اي دين احمد جا نقيب

السلام اي مير مرسل جا حبيب

راه حق جا رهنما توتي سلام صاحب جود و سخا توتي سلام

منبع فضل و عطا توتي سلام صدر اعظم صولها توتي سلام

السلام اي راز حق جا راز دار

السلام اي شاعري جا شهر يار

محسن سنڌي زبان توتي سلام باغ سنڌ جا باغبان توتي سلام

علم جا گوهر گران توتي سلام واعظ جا دويهان توتي سلام

نازش بزم سخن توتي سلام

زينت هر انجمن توتي سلام

ذکر عقیدت

اي طلبگار حقيقت معرفت جا رهنما
 شهر ڀٽائي گهوت سهڻا مرحبا صد مرحبا
 سنڌ کي ٿيو ناز آهي شاه تنهنجي ذات کي
 فخر انهيءَ ناز تي ڪريان اهو بلڪل بجا
 دفتر معنيٰ جو گويا بجر هي پايان تون
 ڇا ڪريان تعريف تنهنجي اي سخنور سنڌ جا
 تون ولين م ولي سرتاج صوفين جو چوان
 سا زبان آهي ڪٿي پوري ڪري تنهنجي ثنا
 صفح دنيا تي رهندو تنهنجي تقوىٰ جو مثال
 صابر و شاکر آلهيءَ تي جا خدا جي ٿي رضا
 معرفت جي بزم تو کان ٿي سدا سينگاريل
 حق جي تعليم ڏيئي تو ڪيو حق آشنا
 شعر م زبرد شعاريءَ جو ٿيو توکي ڪمال
 همسريءَ جي ڪوڪري دعويٰ ته ٿي ڪوڙي آها
 نفس جي لفسانوت ٺاهود ٿي هن کان ٿي
 عشق جا شعلا آڻن ۽ ناس ٿي حرص و هوا
 تو من دل کي ڀٽائي سون خالص جو مثال
 شعر آڻهه جو شاه سچ ٻچ آهي نسخ ڪيميا
 وير ۽ ويڇا وڃائي دل منجهان دوئي ڪڍي
 صلح ڪل جا ڪل سڀي ثابت ٿين هن مان صفا

سجھ ڪهڙي؟ جا نه، سمجهي شاه تنهنجي شعر کي
سجھ، وارن کي ٿئي هن مان ٿي حاصل رهندي

چي ڪري جاڙون جبل ته به تنهنجي منزل ڪيچ ٿي
تنهنجي پيرن کي ڪري پانهون نه سگهيا ڏاڪڙا

وِس مارئي ۾ ٻڌائين داستان حب الوطن
ٿيو اشارو آه، ان ۾ سڀ وطن تان ٿيو فدا

عشق جي دريا جو آهي تو ڏنو سهڻو مثال
ٿيو مرڻ حق پر ٻڌي جا تو چيو پيما ٿيا

راه جو ريجھڻ رسڻ چا سو چنيسر ۾ چتو
جن رسايوراھ کي سي ڪيئن ربي رڻ ۾ پيا

سين سائل ۾ مڻايا سور تو سورن، سنڌا
مثل مومل جي رهين ٿو عشق ۾ اڳرو سدا

ڪت پسايو هاڻ تو نوريءَ سنڌو آهي نياز
سو ٻڌائين عجز آزي مان ٿئي ٿو چا عطا

سنڌ وارن تي اهو تنهنجو وڏو احسان آه
آه ٿيو سنڌي زهان کي تو کان ٿي حاصل بقا

شاه ٿي تعليم تنهنجي هڪ بهار بهي خزان
تر و تازه ٿي رکي جا سنڌ جو گلشن سدا

معدن حڪمت جو آهين شاه تون ٿي ڪانڪن
گنج تنهنجي ۾ ڏنم گوهر هزارين بهي بها

تنهنجي ٻيٽن ۾ ڀريل تفسير ٿيو قرآن جو
فيصور جنهن کان هزارين شاه ٿيا توڙي گدا

در حقيقت معجزتي کان پي مٿي تنهنجو ڪلام
ڪنهن به شاعر کان ادائي ڪين جا تنهنجي ادا

فهم انساني سڃاڻي شاه تنهنجو شان ڪينءَ
سا خبر آهي خدا کي در حقيقت آهين ڇا

من مهابي مهر تنهنجي مينهن منهنجون مديون
در خدا جي آه منهنجي با ادب هيءَ التجا

قابل تعظيم هي در قابل تڪريم تون
جي غني سڏجن آهي پي هت ٿيا آهن گدا

هدايت عقيدت

شاعران سنڌ جو تون آهين رهبر يا لطيف
صوفين ۾ ڪونه ڪو تنهنجي برابر يا لطيف

عاشقان حق جو تون آهين افسر يا لطيف
آهين بحر علم جو تون ئي شناور يا لطيف

سنڌ ۾ تنهنجو ڏسان ٿو ڪونه همسر يا لطيف

* * *

چو نه ٿي نازان توتي سنڌ ۽ سنڌي زبان
 بخش جنهنڪي آه. ٿيو تو کان حيات جاودان
 جي نه پيدا راز مخفيءَ جا ٿين ها راز دان
 گنج حڪمت مان ڪڍي ها ڪير گوهر يا لطيف
 سنڌ ۾ تنهنجو ڏسان ٿو ڪونه همسر يا لطيف

* * *

شعر ۾ باريڪ لکتن تي رسي تنهنجي نگاه
 تنهنجي تلميعن اشارن تي چوي دل واه واه
 شاعريءَ جي مملڪت جو تون برابر بادشاه
 آسمان هلم جو اڪمل تون اختر يا لطيف
 سنڌ ۾ تنهنجو ڏسان ٿو ڪونه همسر يا لطيف

* * *

شعر تنهنجي جو مٿاهون هن ڪري ٿيو مرتبو
 جو ڪلام پاڪ ۾ تنهنجو ڪو تفسير تو
 عيد ۽ معبود جو توکان تفاوت ٿيو چتو
 راز جي قدرت رکيا تون تن جو ماهر يا لطيف
 سنڌ ۾ تنهنجو ڏسان ٿو ڪونه همسر يا لطيف

* * *

علم عرفان جي حقيقت ڪي ڪيو تو هر ملا
 آه ڇا راز تصوف تنهنڪي تو ڪوليو صفا
 سا مٿاهي صاف جيڪا ٿي شرع جي اقتدا
 نڪتہ تحقيق جو تون لکته پرور يا لطيف
 سنڌ ۾ تنهنجو ڏسان ٿو ڪونه همسر يا لطيف

طالب تحقيق خاطر راهبر تنهنجو ڪلام
 ابتدا نام خدا سان آهي عبرت اختتام
 ٿو پڙهي دل سان پرائي فيض هن مان خاص عام
 حق جي تعليم سان پر تنهنجو دفتر يا لطيف
 سنڌ ۾ تنهنجو ڏسان ٿو ڪو، همسر يا لطيف

* * *

زهدو تقوىٰ ۾ ملڻ آهي عبث تنهنجو مثال
 خوش رهين هر حال ۾ توڙي ٿيو جي خستہ حال
 تو قبوليو ڪين ڪي دنيا سندن مال و منال
 سور ۽ سختيون پسند ڪيا پنهنجي خاطر يا لطيف
 سنڌ ۾ تنهنجو ڏسان ٿو ڪو، همسر يا لطيف

* * *

سنڌ ۾ تون جين ۽ ٽئين والي ولايت جو ڌڻي
 ٽئين نه ڪو آهي ٻيو ڪامل ڪرامت جو ڌڻي
 باليقين تو بعد ۾ آيو ڪو هدايت جو ڌڻي
 ٿيا طريقت جا طريقا توکان ظاهر يا لطيف
 سنڌ ۾ تنهنجو ڏسان ٿو ڪو، همسر يا لطيف

* * *

جنهن امارت ڪي ٿو ڪو تون آهه آهين امير
 بادشاهي ۾ ڪان مٿي ڪنهن مرتبي وارو فقير
 رهبر عالم جوان توکي چوان ٿو دستگير
 تون خدائي حڪم جو ٿيو آهين مظهر يا لطيف
 سنڌ ۾ تنهنجو ڏسان ٿو ڪو، همسر يا لطيف

ڪير آهي جيڪو پنهنجي سر جي قرباني ڪري
ڪير آهي جو اچي ڏڙ ڪي اڏي ٿي ٿو ڌري
ڪامنڊي ڪوري ۾ آهي ڪير جنهنجي دل ٿري

تو سوا ڏسجي نه ڪو اهڙو ٿو ڏهر با لطيف
منڌ ۾ تنهنجو ڏسان ٿو ڪونه همسر يا لطيف

* * *

ڪير آهي جو گهڙي ڪن ۾ ٿو گهاتو ڪي مثال
ڪا پڙين ڏاران وڃائي ڪير پنهنجو روئي حال
آهي وڻجبارن سوا ٿي زندگي جنهنجي وبال

منهن خدا جو سو ته تون ڏاتا جو دلبر يا لطيف
منڌ ۾ تنهنجو ڏسان ٿو ڪونه همسر يا لطيف

* * *

ديس ڌارئين ۾ رهين ٿو ويس مارئي جو وٺي
قيد ۾ جا بند ۾ ساڳي آها سختي سٺي
جان پنهنجو ڪي ٿي جلائي ٻره واري تو ٻئي

هر ڪڍي تو ڪين هرگز ٻاڦ ٻاهر يا لطيف
منڌ ۾ تنهنجو ڏسان ٿو ڪونه همسر يا لطيف

* * *

هر گهڙي توکي ڏسان ٿو سوز ۽ ساڙي ۾ تون
 رات جو راڻي جي خاطر روج ۽ راڙي ۾ تون
 ڏينهن جو هڪلون ڪندو هلندو هارين هاڙي ۾ تون
 سات سورن جا ڪٿي ڏوربا تو ڏولگر يا لطيف
 سنڌ ۾ تنهنجو ڏسان ٿو ڪون همسر يا لطيف

* * *

لعل تي لپلا وڃايو ورنه ورسايس وري
 هار تي هر کي ته تنهنکي سور ۽ سختي مري
 ڪيرتون ڪارون ڪندي منڌ نيٺ ويٺي آت مري
 تو نه روئي پنهنجو ريجهايو چنيسر يا لطيف
 سنڌ ۾ تنهنجو ڏسان ٿو ڪون همسر يا لطيف

* * *

ڪير آهي ساز تي سر چي ڏلو جنهن سر اچي
 سور سورث جان ڪٿي سو پاڻ ٿيو پختو پچي
 ٻول پيچل سان بدل تي مرد ٿي پيشو مچي
 جيئن ته سون جاچي ڏٺو سو تون دلاور يا لطيف
 سنڌ ۾ تنهنجو ڏسان ٿو ڪون همسر يا لطيف

* * *

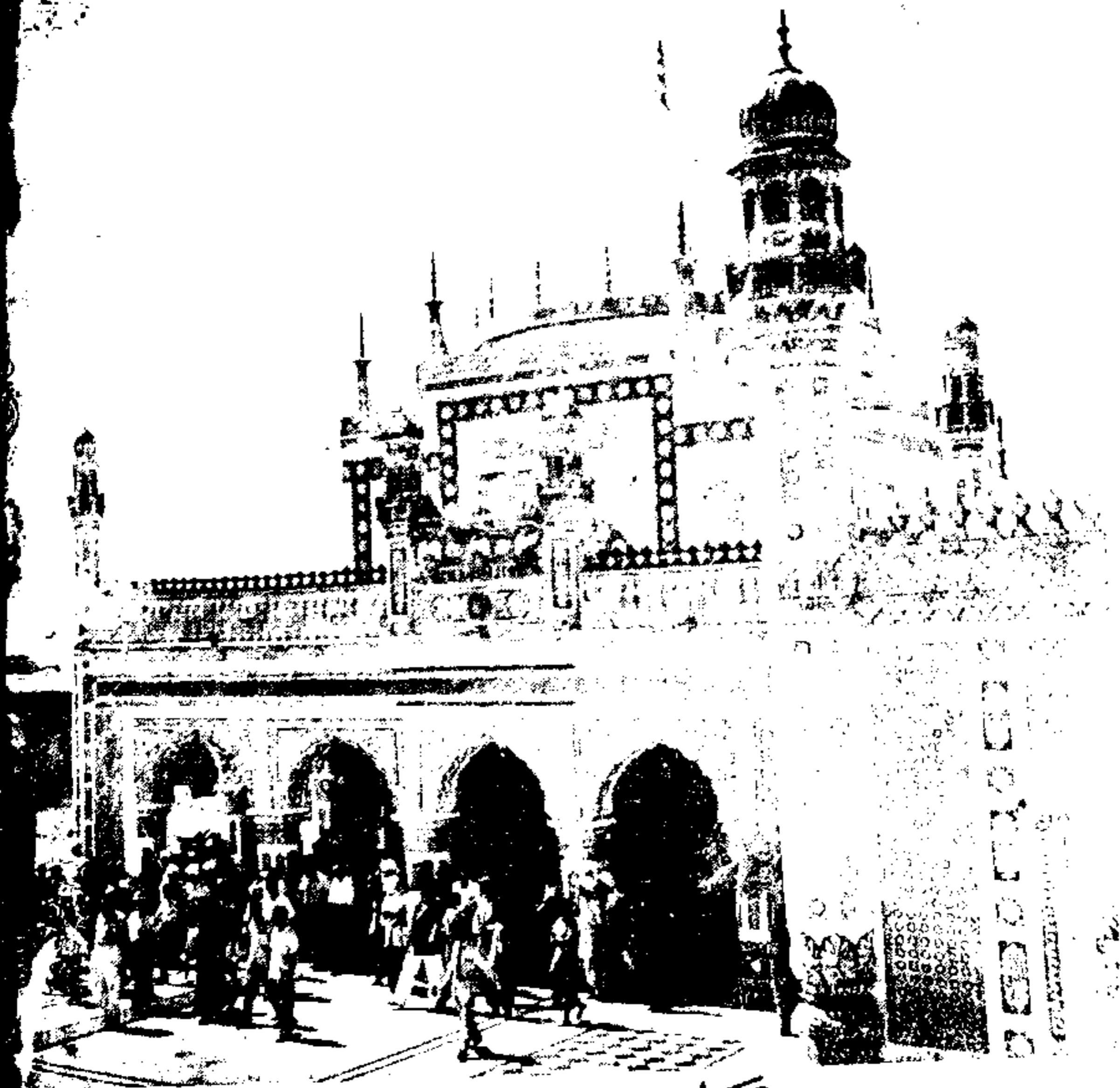
دور تنهنجو شان آهي عقل کان ادراڪ کان
 ڪيئن پلا تعريف تنهنجي ڪو ڪري سگهندو بيان
 عام توکي عام لفظن ۾ ڪري ٿو پيو عيان
 مرتبو تحقيق ڄاڻي تنهنجو داور يا لطيف
 سنڌ ۾ تنهنجو ڏسان ٿو ڪون همسر يا لطيف

دل منجهان اهڙي صدا نڪري ٿي منهنجي ٻار ٻار
 معرفت جي مٿي منجهان ڪا مرڪ تون ساقي پيار
 ٿي وڃان مدهوش، مدهوشيءَ ۾ پسجي جلوه يار
 تون عطا ڪر منهنجي دل کي اهڙو اوجر يا لطيف
 سنڌ ۾ تنهنجو ڏسان ٿو ڪو، همسر يا لطيف

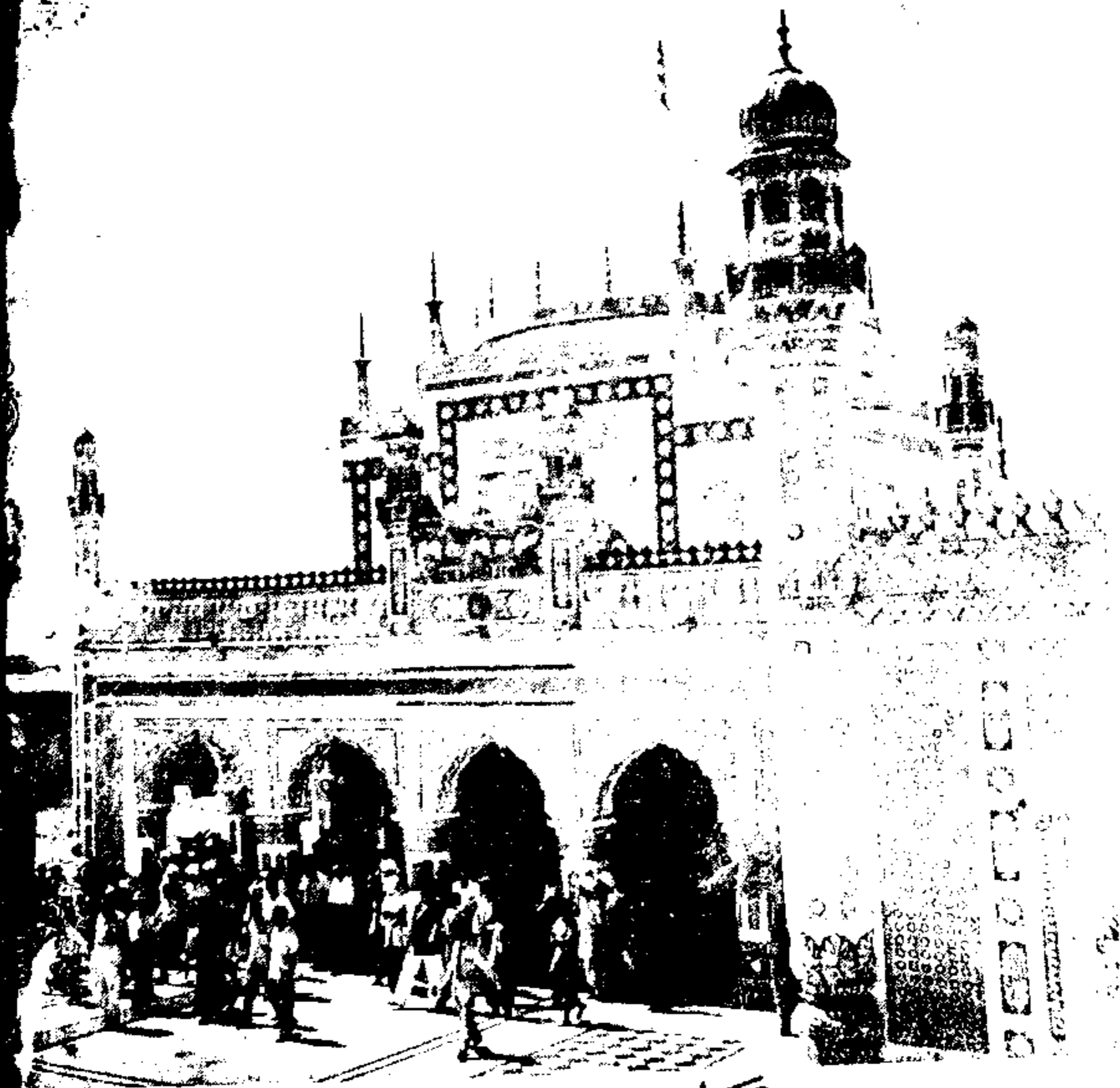
* * *

اي ”غني“ دل سان چو تنهن نڪتہ پرور تو سلا
 طالب - حق بي ربا محبوب - داور تي سلام
 جو سخئي صاحب سخا جو اهڙي سرور تي سلام
 بي بدل عالم، ولي، سهڻا سخنور يا لطيف
 سنڌ ۾ تنهنجو ڏسان ٿو ڪو، همسر يا لطيف

باهتمام جي - اي - مجددي سهرنٽينڊلٽ مغربي پاڪستان
گورنمينٽ پريس ڪراچي ۾ ڇپيو ۽
ڊائريڪٽر محڪم اطلاعات، مغربي پاڪستان، حيدرآباد
ريجن طرفان شايع ڪيو ويو.

در گاہ شاہ عبداللطیف یتا

در گاہ شاہ عبداللطیف یتا